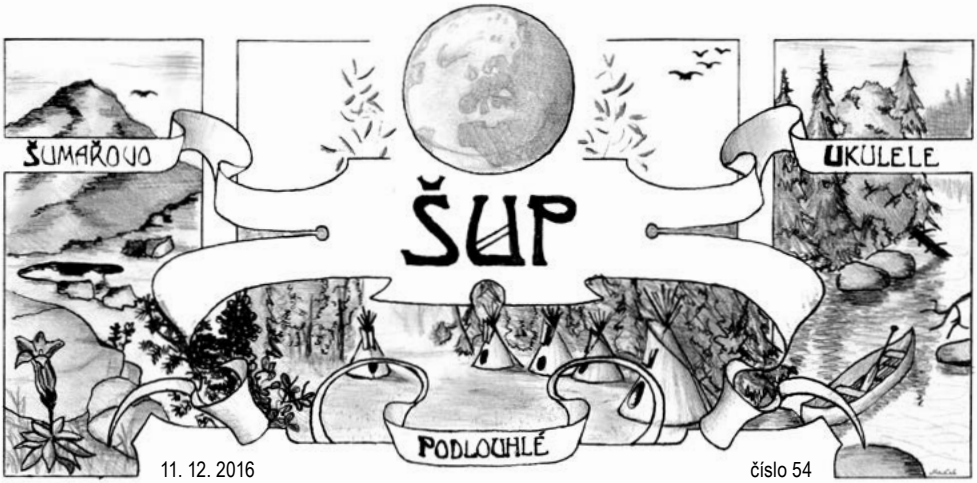

11. 12. 2016 číslo 54

Obsah

Kronika
Družinovka Skokanů Krty 3
Tábor Dvanáct pečetí 5
Puťák Alpy 29
Puťák Slovensko 40
Skokaní cyklovýprava 54
Vltava první voda 55
Vltava druhá voda 56
Tygřata na stěně 58
Podzimní sraz v Kácově 59
Podzimní tábor v Holostřevech 61
Kuklení 70
Výpravy 17. listopadu 71
Guláš - Mikuláš 73

Úvodní slovo

Vážení čtenáři,

přijměte od nás tento ŠUP jako první z jistě mnoha dárečků, které najdete pod stromečkem. Můžete se u něho ohřát vzpomínkou na příjemné letní chvíle strávené s oddílem a odpočinout si od předvánočního shonu. A že si odpočinete důkladně! Jen vás možná budou bolet ruce. Toto číslo ŠUPu se totiž svojí délkou řadí k nejdelším vydáním vůbec. Děkujeme tedy všem, kteří pochopili, že mít vlastní zápis v ŠUPu je otázka prestiže ve společnosti a stojí to za to.

Proč píšu ŠUP?

Abych se měla čím pochlubit – Abych byl slavný – Abyste měli co číst – Abych dostal chechtáky – Abych měla podepsaný bod ve Střelce – Abych si procvičila psaní – Abych ukázal ostatním akci z mého pohledu – Abychom se na táboře měli nad čím lámat smíchy – Aby po mně v oddíle něco zůstalo – Aby kamarádi a rodiče viděli, že je to tu super – Abychom si za deset, dvacet nebo padesát let mohli nad jeho stránkami zavzpomínat – Abych oddílu vrátil to, co mi dává – Aby se k dětem dostaly i věci, které by normálně neposlouchaly – Aby byl. A jaký je Tvůj důvod?

Bublina

Napiš svou bublinu

Své návrhy textu do bubliny odevzdejte podepsané rádci nebo je vhoďte do připravené obálky v klubovně. Nejvtipnější hláška (dle redakce) bude otištěna v příštím čísle.

Souboj

Psaní diplomky	:	Psaní ŠUPu
Za špatné citace už několik lidí letělo.	0:1	Za špatné citace ještě nikdo (do přehrádky) neletěl.
Práci přečte pouze vedoucí (z poloviny) a oponent (čtvrtinu).	0:1	ŠUP přečtou všichni vedoucí a sem tam nějaké to dítě.
Diplomku stačí napsat jednou za život.	1:0	ŠUP nestačí napsat (ani) jednou za rok.
1:2		

SUP sice nevyhrál na plné čáře, ale výsledek
je zřejmý: Oddílový časopis sice nevyjde
v kožené vazbě se zlatým nápisem, zato si ho někdo přečte.

100nožka

Družinovka Skokanů – Krty

10.– 12. června 2016

Pro červnovou družinovku jsme zvolili Jesenicko s jeho žulovými balvany a spoustou rybníků. Večer vystupujeme z vlaku v Krtech a jdeme k hornímu lomu. Zde se vykoupeme a rozhodujeme se pro postavení tropika. K večeři vaříme čaj na dřívkáči.

Ráno nacházíme kousek od nás ještě hezčí místo na táboření: ohniště, kamenné křeslo vystlané suchým mechem nad ním stříška z větví pokrytá mechem. Přichází první rybář a tak raději opouštíme lom. Jdeme k vrcholu, kde nacházíme zajímavě tvarovaný „boží kámen“. Zde nastává okamžik pravdy. Vytvořím tři skupiny a dám jim orienťákovou mapu. Skupiny byly následující:

1. Kule, 2. Robin, Nat a Oliver, 3. Šíma a Prokop. Úkol byl dojít k dolnímu lomu. Zorientovávám se podle mapy.

Ukazuje se, že to nebude až tak lehké. Místo, kde jsme začínali, jsme na mapě našli špatně. Doufám, že na to přijdou i ostatní a přesunuji se k dolnímu lomu. Čekání se protahuje a nervozita zvyšuje. Nakonec potkávám skoro najednou obě skupiny u dolního lomu. Dáváme si něco k jídlu a rozdávám pár hádanek a šifer. Z cedule u lomu se dozvídáme, že most legií u Národního divadla je postaven z Krtské žuly. Most a materiál, ze kterého byl postaven, pochválil sám císař František Josef I při památné procházce po mostě. J (Franta Pepa Procházka)

[redacted]

Večer využíváme dřívkáč

[redacted]

Odpoledne strávíme vycházkou ke Krtskému viklanu, na kterém se děti dříve houpaly jak na houpacím koni. Nicméně v šedesátých letech skupina neznámých padouchů balvan vyvrátila. K našemu štěstí přišel v roce 2014 pan Pavel Pavel (odborník na kráčení soch z Velikonočního ostrova) a balvan vrátil na jeho místo. Skokanům se nepodařilo na něm pohoupat, tak na něj alespoň lezli ze všech možných i nemožných stran. Hrajeme na pikolu.

Při zpáteční cestě se koupeme v Štikovém rybníku. [redacted] Na přilehlé louce je hromada různě cenných papírků, které je třeba za pomocí brčka odnosit na svou hromádku. Skokani se tak zcela vyčerpají a můžeme vařit večeři. J Po večeři se vyrazíme ještě jednou vykoupat k nedalekému Štikovému rybníku.

Ráno již není azurové nebe. Projdeme do Krtů, kde z místní studny nabíráme vodu na další cestu a Skokani využívají místní dětské hřiště.

Cesta dál nás vede do kopce a postupně přichází únava občas proložená nejistotou, zda jdeme správně. Nakonec nedaleko Petrohradských skal dáváme oběd. Jdeme k zřícenině Petršpurku. V turistickém přístřešku necháváme batohy a jdeme na nejvyšší bod hradu. Tady na nechráněném místě přichází pořádný slejvák. Po dešti se objeví slunce a my sušíme promoklá trika. Nálada se zlepšuje. Máme v plánu ještě koupel v rybníku Blatno, ale už je zase zamračené nebe a času také není mnoho, tak jdeme rychlým krokem rovnou na nádraží v Blatnu.

Krtský Viklan

Kule

Koupel ve Štikovém rybníku

Tábor – Dvanáct pečetí

24. - 26. června 2016

Příprava

Věci jsme do auta naložili už den před odjezdem, a tak jsme se v pátek sešli na Palmovce. Měli jsme sraz celkem pozdě a já dorazil ještě později, takže jsme vyráželi trochu hlouběji zvečera. Jak už to tak bývá, bylo vedro a cesta do Malčic je dlouhá, takže jsme všichni ocenili půlnoční zastávku u Zubčické louže, kde jsme náležitě svlažili vyprahlá těla.

Letos se nás na přípravě tábora sešlo o něco více, a tak nám šla práce docela pěkně od ruky. Bylo to potřeba, protože kromě obvyklých věcí bylo potřeba trochu zlikvidovat pozůstatky povodně, která se přes naši louku prohnala někdy během jara. Všem pomocníkům proto děkujeme a budeme rádi, když se v podobném počtu sejdeme i příští rok. :)

Věšák

2. - 24. července 2016

1. den

Cestu na tábor si letos někteří zpříjemnili koupelí v bazénu v Dolní Pláni. V táboře nás přivítala Čočka, která pro nás připravila kýbl nakládaných hermelínů. Původně totiž byly vlivem povodně naložené v potoční vodě, tak se Čočka rozhodla, že olej bude lepší. V konkurenci s vyuzeným a mírně připáleným rizotem ale neměly šanci, jedla jsem je hlavně já.

Týpka se stavěla podle Maďalem naměřených délek. *(Věšák: Docela hezky to vyšlo, jen Kule si nějak stěžoval a týpko si přestavěl.)*

2. den

K snídani bylo müsli, pak se pracovalo. K obědu jsme se službou připravili celerovou pomazánku (abychom vyvrátili tvrzení, že děti nejedí celer). Všem moc chutnala.

Tábor - „Dvanáct pečetí"

Čtení z letošní legendy: „Dvanáct pečetí"

Odpoledne najednou někdo přiběhl, že u lávky stojí „nějakej vysokej chlap s helmou". Mysleli jsme, že přijel nějaký motorkář, ale ukázalo se, že to je rytíř v brnění. Nevěděli jsme, co po nás chce, a tak se někteří radši vyzbrojili štíty a jiní nabízeli rytíři chleba se sýrem. Ten nakonec sundal brnění a vyklubal se z něho Alfons.

Mrkev (kouká na rytíře v přílbě): „To není rytíř, to je někdo úplně jinej, stoprocentně."

Po svačině se konala audience u krále a cvičné rytířské souboje.

Maďal: „Co to holky dělaj?"
Kristián: „Vanda tvrdí, že má Mrkev něco v kapse, a ona zase tvrdí, že to tam nemá."
Maďal: „A to vede k tomu, že skáčou ve spacáku po louce?"

Večer se sedělo ve sněmáku. Byl ještě plný věcí, takže si každý musel najít místečko mezi krabicemi, pytli brambor a podobně.

Maďal: „Já jsem pekl v troubě plexisklo a bylo to dobrý."
Někdo: „Jo? Chutnalo ti to?"

Rytíř Alfons

3. den

Dopoledne se zvládlo několik prací, jako vsakovačka, odpadovka *(Věšák: A to i přesto, že se Prokop s Natem, kteří ji měli vykopat, chodili každých pět minut ptát, jestli už to stačí.)* a seno. Odpoledne se pak stavěla přehrádka, stožár (proti čemuž někteří protestovali, protože bez něj by prý nebyly hlídky) a povedlo se vyklidit sněmák.

Po svačině se hrálo země-město a rozdaly se první denáry za úklid a službu.

Kule se snaží najít mezi Rohlíky dobrovolníka, který se bude starat o pohledy.

X'anda (křičí přes celé náměstíčko): „Kristiáne, určitě chceš mít na starost pohledy, že jo?"

Kristián (není ho skoro slyšet): „Ani ne."

X'anda (Kulemu): „Prej jo."

Večer přijel Horác. Když se setmělo, přečetl Maďal ve sněmáku kapitolu a pak byly týmy Dunnem a Liou odvedeny do muldiček, kde bylo jejich úkolem připlížit se k „ohni"

Rytíř Prokop z Vinohrad

Vodní bitva. Vinyl si na ní přivezl kolečko plné vody

Souboj, při němž týmy bojovaly střídavě proti Honzovi a Věšákovi s pomocí hadráků a štítů

a sfouknout nepřátelskému zbrojnošovi dvě svíčky.

4. den

K snídani je müsli. Všichni způsobně jedí z ešusů, jenom Mrkev leze po čtyřech a zobe své mysli ze země, kam ho vysypala.

Po nástupu týmy vyrazily na průzkum okolí. Všichni jsou (dobrovolně) v rytířském i se štíty na zádech. Vinylův tým přinesl 4 hřiby a pár bylinek, o kterých tvrdí, že je to máta. Ostatní přinesli houby.

Po svačině měly týmy za úkol obejít tři stanoviště, z nichž jedno bylo bludiště z lan. Na lanech visely různé věci, podle kterých se dalo orientovat, případně bylo za úkol určité věci najít. Poté, co hráči úspěšně našli hrneček, měli za úkol najít vidličku.

Petra: „Poradím vám, vidlička je v jedné ze slepých uliček."

Někdo: „A kolik je tady těch slepejch?"

Petra: „Hodně."

Robin: „No to jo, třeba já."

Další stanoviště byla střelba z luku a souboj, při němž týmy bojovaly střídavě proti Honzovi a Věšákovi s pomocí hadráků a štítů. *(Stejný souboj, ale proti sobě navzájem, jsme*

Nelítostná vodní bitva

si vyzkoušeli hned v úvodu táborové hry. Bavilo to všechny natolik, že si dávali dobrovolné souboje ještě několik dní potom. Pozn. překladatele)

Vinylův tým, který vyhrál, si pak mohl pod skálou najít zlatou pečeť.

5. den

Na nástupu jsme se opět snažili vměstnat do stínu stromů. Kule a Maďal rozmáchlými gesty ukazovali dětem, jak se mají řadit. Sice každý z nich ukazoval na jinou stranu, ale všichni nakonec pochopili. (Tento rituál se opakuje skoro každý den.)

Byly vyhlášeny zkoušky. Věšákovi došlo, že Mrkev je poprvé na táboře a zkoušky nezná, tak začal vysvětlovat: „Vůle je taková zkouška … speciálně pro Mrkev."

Po nástupu se hrál boj o vlajky a potom se šlo na borůvky. K obědu byly knedlíky. Věšák s Honzou a X'andou soutěžili, kdo jich sní víc. Do finále postoupili první dva, přičemž Honza měl 19 a Věšák jenom 17. Pak si ale Věšák přidal poslední tři zbývající knedlíky. Honza byl naštvaný, že ho nemůže aspoň dorovnat, ale pak mu Horác poradil, že jeden knedlík spadl při přípravě na zem a je schovaný na kraji pultu – stačí jenom obrat trávu.

Oliver a Vinyl

Před svačinou proběhla rytířská představení. To rádcovské bylo asi nejtrapnější, ale

Rytířské představení

Před odjezdem na přežití si Rohlíci jdou ještě zaplavat, ale Věšák nepočítá s dostatečnou časovou reservou na cestu k zastávce a na předčasný příjezd autobusu :-(

docela úspěch měl Věšák jako medvěd na kole. Přes kožešiny, do kterých byl zabalený, skoro neviděl, a tak při posledním kolečku naboural do tyče, která držela zástěnu, čímž celou plachtu shodil a ukončil cirkus. *(Věšák: Samozřejmě schválně.)*

Poté se soutěžilo o pečeť v celkem pěti kejklířských disciplínách. První bylo žonglování, poté následovala zkouška síly: kdo udělá víc shybů. Třetí disciplína bylo přeříkávání jazykolamu Roli lorda Rolfa atd. Potom si jeden z týmu musel stoupnout ke stromu a druhý kolem něj házel nože (srážel hadrákama plechovky na kůlech). Poslední disciplínou bylo chození po laně. Slacklinu jsme improvizovaně vyrobili z Kulecích popruhů na svazování věcí. *(Věšák: Alespoň se taky jednou během tábora využily.)*

Věšák: „Nepíše se náhodou shyb a ne schyb?“
Maďal: „Tak to bude asi napsaný schybou.“
Mrkev: „Věšáku?“
Věšák: „Ne.“

Večer
Kule stojí v týpku a pomocí mobilu se kouká na hvězdy. Tatouch si půjčil Kulecí mobil a tvrdí, že vidí Jižní kříž.

X'anda volá na některou z Rosniček „Ropucho!“.

Bohužel nám ujel autobus a musíme stopovat

Maďal: „Jde se do sněmáku a vstupné je náruč suchých klacků. Bez nich tam nikdo nesmí. A musí tam všichni."

Vanda: „Můžu je odnést z kuchyně?"

6. den

Před snídaní se hrála rozcvička na procvičení smyslů, jejíž součástí byla zkouška sluchu. Já jsem stála u stožáru a dělala jsem „hů" a ostatní mě museli poslepu najít. Další úkol pak byl dojít si pro ešus (zkouška hmatu). Výsledek byl takový, že Věšak narazil do štaflí, několik lidí zamířilo do odpadovky, X'anda se zamotal v kopřivách a Kristián šlápnul do kanálku a namočil si botu. *(Když se pak Věšák staral, aby si to dal na sluníčko hezky sušit, tak ho začal Kristián podezírat z nějakých leváren, jako že půjde na přežití nebo co. To má chudák Věšák za svojí ochotu a starostlivost...)*

Kristián jde na přežití

Po nástupu se běžel krátký závod po okolí. Běžci vždy museli najít na stromě připíchlý papírek, na kterém bylo napsáno,

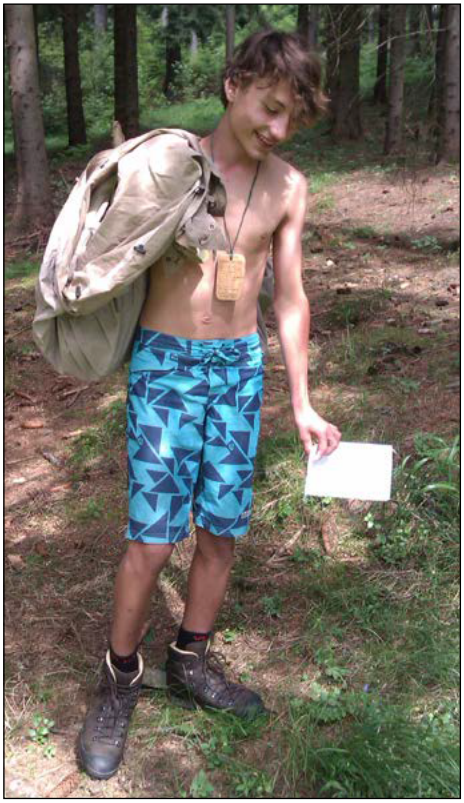

Kšanda na přežití

Vinyl na přežití

Pasování na rytíře

kam mají pokračovat dál, a na některých byl navíc úkol. Když proběhlo prvních šest dětí, vyměnila jsem jednu z cedulek a odklonila tři Rohlíky ke krmelci pod Včelíny. Tam na ně čekal Kule, který je spolu s Věšákem odvedl na přežití. *(Věšák: Tak měl nakonec Kristián pravdu. 3:) Vtipný ale je, že přes všechna podezření ani jednoho z Rohlíků nenapadlo, že bychom je mohli odchytit během závodu. A někomu to nedocházelo ještě ve chvíli, kdy už jsme seděli pod Včelíny a připravovali se na odchod. ;)*

Po obědě se šlo do bazénu.

Šíma: „Bude se dělat ještě něco, při čem jdou vydělat denáry?“

100n: „Teď jsme vyhlašovali hrabání sena a to ses nehlásil.“

Šíma: „Když já bych chtěl něco, u čeho se nemusí pracovat.“

Po svačině se hrálo IQ0.

Přemýšleli jsme, jaký je pátý pád od slova Mrkev – jak ji máme oslovovat. Tatouch navrhuje „Mrkve,“ zatímco Šíma jí říká „Mrkevi.“

Maďal: „Polyvinyl. Ježiš, to musí bejt hrozný. To je mnoho Vinylů.“

Sršně, které se s námi každý rok snaží bydlet na táboře, se letos nastěhovaly mezi kameny, které Maďal s Honzou loni přivalili z okolí, a které jsou připraveny na základy dřevníku. Maďal jim v noci musel vysvětlit, že tam bohužel bydlet nemůžou, a sršně (jako vždy) nekladly sebemenší odpor.

7. den

Po nástupu jsme vyrazili na výlet k Vltavě. Zulu šla celou dobu bosa a Vanda poslepu. Teď sedíme u řeky a jíme rohlíky s pomáslem. Skokani a Rosničky se cachtají v řece a pokřikují na okolo projíždějící vodáky.

Do tábora jsme se vrátili až po svačině. Rohlíci už tu jsou a vyprávějí.

K večeři mají být kuřata, Kule je peče na roštu. Už je hodinu a půl po čase večeře a ještě jsme nejedli. Aspoň jsme ale stihli pasovat Nata z Vinohrad a Robina z Dubče do šlechtického stavu.

Rosničky sedí v kroužku u kuchyně a z neznámého důvodu se strašně šklebí a dělají na sebe navzájem „blé, blé“.

Kristián (jde okolo): „Už chápu, proč je tolik gayů.“

8. den

K snídani byly jáhly. Po nástupu se hrála „zkouška u Záviše“ - šachy (nebo spíš dáma). Tým ale směl táhnout až poté, co splnil úkol. Asi největší problém jim dělalo najít buk. Někteří se opakovaně snažili za něj vydávat olši. *(Věšák: Některým taky dost zatopil úkol vymyslet X států z daného kontinentu. Vinylův tým projel třikrát celý rozum do kapsy, než se mu podařilo dát dohromady deset států Jižní Ameriky.)*

Úkol: Přineste kostival.

Šíma: „To vím, to je taková pampeliška.“

Jeden z nejméně oblíbených úkolů bylo počítání příkladů, které připravil Věšák, třeba 1234567890 x 8.

Věšák: „To je vtipný, jak to vždycky počítají ti, co nejsou z Waldorfský školy.“

Úkol: Napište 8 států Severní Ameriky.

Mrkev: „A Divoký západ?“

Tatouch: „Ten je sice v Severní Americe, ale není to stát. A Mrkev, kdyby tě napadli třeba bizoni, tak ty taky jsou v Severní Americe a taky to není stát.“

Úkol: Vymyslete 10 zvířat na D.

Tatouch: „Daman. To je takový to zvíře, co vypadá trochu jako svišť a jeho nejbližší příbuzný je slon.“

Po svačině se uskutečnil krátký šermířský souboj s meči namočenými v modré barvě (šlechtická krev). Se zbytkem barvy někteří blbnuli, takže např. Kristián strávil zbytek dne s jednou polovinou obličeje natřenou na modro.

Rytířské souboje

Jezdecký souboj

Věšák (píská): „Jedna, dva, tři, čtyři, pět."
Holky: „Cos to, Janku, cos to sněd."

Večer byl slavnostňák.
Věšák (před odchodem): „A pro ty, co ještě na slavnostňáku nebyli. Jsou tam dva kruhy z kamenů. V tom jednom je oheň, tam když vstoupíte, tak vás to bude pálit. Ten druhý je čertovský, tam když vstoupíte, ..."
Maďal: „... , tak vás to bude studit."

Slavnostňák byl docela krátký, což bylo asi způsobeno všeobecnou unaveností. Jediný, kdo se ptal, kdy bude zrušený panák, aby už mohl jít spát, byl ovšem Maďal.

V noci pak ještě proběhlo narozeninové buzení Kristiána v půl páté ráno.

9. den

Ráno byl v táboře trochu zmatek. Nákupčíci neměli peníze na nákup a nebylo jasné, kdo vstává na snídani ani co k té snídani bude.
K večeři byly řízky. Věšák a spol. do strouhanky opět zabalili i několik překvapení.
Petra: „Tenhle řízek je takovej divně hnědej."

Kule: „To by si nedovolili..."

Večer se hrálo na psychiatra, jímž byla Mrkev. Po delší sérii více či méně smysluplných otázek a odpovědí (viz níže) se Mrkvi podařilo přijít na princip.

Mrkev: „Proč máš na sobě červený boty?"
Odpověď: „Nevím."
Mrkev: „Proč skáčeš jako gorila?"
Odpověď: „Protože je to hezký."
Mrkev: „Proč myslíš na záchod?"
Odpověď: „Protože je to pomalejší."
Mrkev: „Proč na mě koukáš jedním okem?"
Odpověď: „Moc jsem jedl."

Potom se někteří snažili vidět skrz Kristiánovu peněženku na měsíc a pak už byla večerka.

Kule: „Dneska jsou krásně vidět hvězdy."
Někdo: „Ty je ale nevidíš, Kule."

Po večerce jsme vymýšleli program na další den. Rozhodli jsme se, že připravíme Riskuj. Petra navrhovala jako jednu z kategorií táborových staveb otázku: „Jak hluboká je latrína?" Někdo to vylepšil návrhem,

že by to mohla být zlatá cihlička a měli by to opravdu změřit, ale radši jsme to zavrhli. Hovor se ovšem stočil a začali jsme probírat, co kdy komu spadlo do latríny.

100n: „Ještě před pár dny byla v latríně vidět tužka. Byla taková hezká, béžová. A měla hnědý konec."

100n: „Škoda, že jsme tu tužku nevyndali."
Maďal: „No nevím. Když jsme tenkrát z latríny vytáhli ten budík, tak jsme ho umyli. Ale budík, na rozdíl od tužky, nekoušu."

Pak jsme, speciálně pro Kuleho, vymysleli kategorii „Táborové objemy," kde by mohly být otázky na velikost Kulecí naběračky, hrnce, či nových misek, které koupil.
Tatouch: „No nekup to, když je to tak velký."

10. den

Ráno jsem se službou vařila polentu a kakao. Mít službu s Mrkví byl docela zážitek. Polenta bohužel moc nešla na odbyt. Obecnou charakteristiku této kukuřičné kaše vystihla Mafi: „To vůbec neubývá."

Mrkev: „To já, když doma jím polentu s králíkem, ..."
100n: „A vašemu králíkovi chutná polenta?"
Petra: „Ne, to jako že si dává králíka s polentou."
100n: „Vždyť já vím, já už jsem to dneska jednou slyšela."

Po nástupu se hrály střapce. Pak Petra všechny svolala na krátké posdílení zážitků ze hry. Myslela jsem, že ze svého stanoviště v hamace si poslechnu, co se dělo, ale asi třetina dětí má mlčení, takže převážná část vyprávění byla pantomimická.

Odpoledne se hrálo Riskuj. Přijel Brouk a pak Rohlíci a Sasanky. *(Věšák: Brouk, který se s většinou osazenstva neznal, byl dost překvapený, když ho ona zmíněná třetina tábora přišla přivítat mlčky. Hlasy některých z nich nepoznal až do druhého dne. :))*

V kuchyni při výdeji jídla

11. den

Po nástupu se odešlo na družinovky. S Rosničkami jdeme směrem k Zátoni po cestě, co vede pod Lověšickými Rovněmi. Začíná pršet.
Mrkev: „Jdu si vzít svoji dešťovku."

Rosničky chtěly hlavně ujít co nejmíň kilometrů, takže mě přemluvily, abychom se utábořili už kus za Silničními domky. Takže táboříme už ve tři hodiny odpoledne u krásného potoka. Škoda, že kousek odsud se válí odpadky. Nějaké prase tam vysypalo hromadu petlahví. Nakonec se brzké utáboření ukázalo jako správné rozhodnutí, protože celé odpoledne se střídal déšť s mrholením a zhruba od sedmi večer už pršelo vytrvale a silně. Oheň jsme rozdělali jen tak tak až s druhou pokácenou souškou. Miláno se celkem povedlo, jenom tam trochu křupal písek.
(Rohlíky a Sasanky jsme místo družinovky vyhnali na Enigmu, alias takovou menší šifrovačku. Původně měli dojít z tábora přes Zátoň až ke Svérázi, druhý den pokračovat směrem na Rožmberk a vrátit se až další den odpoledne. Na začátek hry jsem naplánoval kolečko čtyř lehčích šifer po dvojicích kolem sedlické louky, na které měla navázat lineární část nejdřív po dvojicích a od oběda prvního dne po čtveřicích. Všechno se to ale nějak zvrtlo. Začalo to v táboře, kdy nám nějak dlouho trvala příprava jídla, takže jsme vyrazili asi o hodinu později, než bylo plá-

Rytíři před bitvou

nováno. Potom vyrazili na kolečko, ale ukázalo se, že jsem to trochu přecenil a šifry jim daly zabrat víc, než jsem čekal. No a posledním hřebíčkem do rakve byl výstup z kolečka pomocí azimutu. Tak se stalo, že se tam všichni zdrželi na pěkně dlouho.

Bylo už hodně po poledni, když první dvě dvojice dorazily na oběd k odbočce na Záluží. S Broukem jsme se s nima najedli, pak jsme jim dali šifru a Brouk vyrazil napřed umístit další šifry. Ale druhé dvě dvojice se pořád ne a ne ukázat. Čekal jsem a čekal, sledoval Rohlíky, jak luští, a pomalu začínají trudnomyslnět. Začínalo totiž docela slušně pršet. Nakonec to nějak louskli a vyrazili za Broukem. Ale druhá polovina pořád nikde.

Takže jsem jim vyrazil na kole naproti. Fialku s Vinylem jsem potkal záhy a vážně mě potěšilo, že se tváří docela pozitivně, skoro až nadšeně. Dal jsem jim oběd a šifru a doporučil jim na luštění posed, který byl poblíž. Pak jsem jel dál. Minul jsem předchozí šifru, dojel do Sedlice a Ráchel s Pupkem pořád nikde! Začal jsem nervóznět, tak jsem zavolal Petře, jestli něco neví. Naštěstí věděla. Ukázalo se, že nezvládli azimut (jak jsem říkal, hřebíček do rakve), dost bloudili a pak se vrátili do tábora pro suché ponožky. Řek jsem teda Petře, ať je nasměruje na Záluží, a vyrazil jsem zpět za ostatními.

Mezitím jsme s Broukem domluvili, že do Svéráze se to nejspíš nestihne, tak je necháme přespat kus proti proudu od Zátoně. Brouk tedy čekal v Zátoni.

Vinyl s Fialkou zrovna doluštili, když jsem je dohnal, takže jsme společně vyrazili k odbočce. Nechal jsem je tam čekat a jel se podívat po Pupkovi s Ráchel. Našel jsem je na správné silnici a vzal je zkratkou skrz les za zbytkem. Pak ještě trochu zdržovali, protože se chtěli najíst. Celou dobu docela dost lilo. Nejhorší to bylo asi na silnici cestou na Záluží, protože tam nebylo moc kde se schovat. Na Suchém dvoře chvíli nepršelo, tak si mohli v klidu sníst svačinu připravenou na stromě, rozluštit šifru na obalech Tatranek a pak vyrazit z kopce dolů. Jel jsem napřed s tím, že počkám u Dubové.

Volá Brouk, že druhá skupina ještě do Zátoně nepřišla, a tak jim vyráží naproti. Když čekám v Dubové, tak mě Brouk informuje, že je našel na dalším stanovišti – prý se předtím schovávali v nějakým opuštěným kravíně či co. Rozhoduje-

me, že tábořiště založíme v lesíku kousek od nich. Jdou tam napřed. Já pořád čekám a nikdo nejde. Mám trochu strach, jestli neodbočili někam do háje, tak jim zas jedu naproti. Nikde v dohledu nejsou a do kopce se mi moc nechce. Do háje, co s tím? Vracím se na cyklostezku v Dubové a nevěřím vlastním očím – oni si to po ní normálně šlapou dál. Asi mě obešli hned ve vesnici, když jsem je vyrážel hledat.

Leje, všichni jsou promočení. Kluci vypadají, jako že už jim je všechno jedno. Holkám je zima. Přicházíme na stanoviště a já je ještě nechávám vyzvednout rubikovku s šifrou. Pak už se odebíráme do lesíka za zbytkem. Hoří tu oheň a stojí jedno dvojtropiko. Příchod nové skupiny způsobuje rozproudění diskuze. Snažíme se je s Broukem dokopat k postavení zbylých tropik a uvaření milána.

Přicházejí první rozvracečské názory od Honzy. Ostatní se toho chytají a padají argumenty, proč by se měli vrátit do tábora. Nechtějí jít další den nebo dva v promočených botách, mají málo podlážek – chápete to? Na výpravu bez podlážky? Moc tomu nepřidává fakt, že se s Broukem sami máme vrátit na noc do tábora. Přemýšlíme co dál. Snažíme se dojít k nějakým kompromisům, ale moc to nejde. Nakonec vyhlašuju odchod, balíme a vyrážíme na noční přesun do tábora. RoSa dělají miláno, domlouváme protipovodňové hlídky a jdeme spát. Upřímně, jsem docela rád, že jsme to vyřešili takhle, protože jsem po tom pendlování a hledání dost utahanej. I když Tatouch povídá, že jsem měkkej, což je asi fakt. ;) Věšák)

Pasování na rytíře

Dobytí pevnosti

Jízda na divokém koni

12. den

Ráno už nepršelo, ale oheň na usušení věcí se nám na první pokus nepodařilo rozdělat a na druhý už jsme neměly trpělivost. Zaklidily jsme tedy ohniště (Mafi se snažila ho zamaskovat, ale výsledkem byl jen kruh ubohého zašlapaného mechu. Prskavka to vyřešila tak, že ušlapala všechny mechové polštáře okolo, aby nebylo poznat, kde ohniště bylo) a vyrazily jsme směrem ke kempu Branná. Pak kousek zpět po červené a kolem hotelu Fara nahoru. Skládce jsme se vyhnuly vylezením na louky nad ní. Prskavka si stěžovala, že tráva je vyšší než ona, ale podařilo se nám se prodrat na cestu. Bohužel začalo pršet, a tak nám po zbytek cesty do tábora (přes Suchý dvůr, Záluží, přídolskou silnici a kolem Hory) čvachtalo v botách.

V táboře byli Rohlíci a Sasanky, kteří sem srabácky utekli z Enigmy už den předtím. Plnili aspoň úkoly v táboře. Jedním z nich bylo sundat balíček pověšený vysoko na provaze nataženém před kuchyní. Vyřešili to tak, že postavili trojnohu z týpiovek, na kterou Kristián vylezl. Šlo mu to dobře, ale moc se mu nelíbilo, když Rohlíci začali trojnohu odnášet dřív, než slezl dolu.

Kristián: „Já se bojím."

Brouk: „Neboj, nemocnice není daleko."

Tatouch: „A hřbitov je ještě blíž."

(Ráno jsme zjistili, že Honza odmítnul hlídat, protože to prej považoval za buzeraci. Že ale potok hrozil vylitím, to mu bylo jedno. Zdálo se, že vykopat Rohlíky, aby došli původní trasu, by asi bylo nemožné, tak jim aspoň nutím šifry, ať si to celý doluštěj. Pro tu správnou motivaci jim dám víc lepšího jídla k obědu za víc vyřešenejch šífer. Pomalu se šiframi prokousávají, ale je to porod. Kupodivu si lépe vede předpokládaná „slabší" čtveřice. Sice mají méně zkušeností, ale vyrovná-

vají to nadšením a odhodláním. Později odpoledne přicházejí ostatní družiny a je to tak ideální čas, aby viděli plnění Stonožkou již zmiňovaného závěrečného úkolu hry. Stonožka jen ještě vynechala tu pasáž, kdy se jeden z nich snažil vylézt po kolmo stojící týpiovce, kterou drželi ostatní. Hra končí, většina se vesměs tváří, že je to bavilo. Mě jen mrzí, že to nevydrželi a srabácky se vrátili do tábora. Věšák)

Hřeju si na kamnech potoční vodu a, aby bylo poznat, že není pitná, dala jsem na dno velký kámen.

Klaxon: „Proč tam máš ten kámen?“

Někdo: „To až si bude polejvat hlavu, tak aby poznala, že už došla voda.“

Po večerce jsme ve sněmáku řešili, co z jídla se musí spotřebovat a co chybí. Tatouch totiž dělal inventuru. Zjistil například, že máme víc než 200 litrů mléka. Kule tvrdí, že to znamená, že už jsme za půlkou. Je sice pravda, že v Albertu jsme nakoupili 4x49 litrů a v Makru k tomu přihodili nepočítané množství kartonů, ale že jsme měli na začátku 400, to Kulemu nikdo nevěří.

RoSa na Enigmě

13. den

Od rána nepřestalo pršet. Po nástupu se hrála pantomima, teď sedíme u ohně a sušíme si boty. K obědu budou buchtolky.

Přehrádka se vylila z břehů, voda teče přes sportovku. Brouk tahá z potoka kameny a dláždí vchod do Kulecího týpka.

100n: „Ty pořád pracuješ.“ Brouk: „Já nepracuju, já jsem si chtěl u Kuleho přečíst Respekt a nechtělo se mi šlapat do toho bahna.“

K obědu se všichni kromě Kristiána, který je nemá rád, přecpali buchtolky

Družinovka Skokanů. Ve Věžovatkách jsme vyplenili smeťák a užili si jízdu na tříkolce

Lanovka přes Malši

(nebo buchtolkama?). Po poledním klidu jsme šli naproti Tygřatům, která Maďal, který s nimi jel vlakem z Prahy, nazval paviány. Cestou zpět jsme se stavili ve Věžovatkách v kravíně – zeptat se, zda by nám prodali čerstvé mléko. Dostali jsme petlahev mléka na ochutnání a příslib dalšího.

Pak myslím byla sauna, která je ostatně skoro každý (druhý?) večer, protože Kule prostě rozdělá oheň.

Ve službě v kuchyni jsou Pupík, Klaxon a Sasanky. K večeří se rozhodli připravit kakao. Začali tak, že Klaxon si vzal tužku a desky a pokryl celý jeden papír výpočty, kolik Granka mají nasypat do 20ti litrů mléka. Pak jsem jim poradila, ať uvaří kakao z menšího množství, protože 15l je docela dost – a ostatně kilo Granka stejně nemáme. „V tom případě to ale budu muset přepočítat," prohlásil Klaxon a ponořil se na dalších 15 minut do psaní číslic. Večeře byla pozdě.

14. den

Celé dopoledne bylo v režii příprav na večerní trhy. Všichni si chtěli vydělat denáry, a tak byl tábor a jeho okolí plný pracantů, kteří tahali k sauně dřevo, sbírali borůvky nebo plnili sněmák suchými klacky.

Po poledním klidu, který byl posunutý (protože svíčková trvala dlouho) se odstartovala hra o suroviny na výrobu pochutin, které bude možno prodat na trzích. Týmy plnily úkoly a luštily šifry, jejichž řešením bylo umístění stanovišť s klasickým výběrem jednoho balíčku surovin. Jedním z úkolů byla také Bednička – děti měly splnit úvodní úlohu se seřazením tónů. Asi nejrychlejší byli modří. Robin nejdřív zkoušel Bedničce zazpívat, což k ničemu nevedlo (krom pobavení Stonožky), ale s pomocí Kristiána pak úlohu, na kterou se čekala fronta, vyřešili jako první.

Kolem šesté už na sportovce hořely tři ohně a všichni připravovali svá jídla. Červení vařili obrovské množství rýže s dušenou paprikou a zkoušeli smažit palačinky, modří uvařili osvědčené miláno a bílí začali na pokličce na kousku slaniny smažit plátky brambor.

V sedm se trhy rozběhly naplno. Vinylovu počínání s brambory ze začátku nikdo nevěřil, ale nakonec se ukázalo, že je to asi nejúspěšnější podnikatelský model. Bílí přijímali objednávky na talířky smažených brambor (platí se předem!), střídali se ve smažení a obchod jen vzkvétal.

Ani rádci nezaháleli. Na trzích bylo množství pouťových atrakcí, které nabízely možnost přivýdělku či naopak utracení vydělaných denárů. U Fialky a Ráchel bylo možno zkusit štěstí v karbanu, u Petry si zase ti, kdo zaplatili denár, mohli hodit kostkami a získat jednu z odměn – 5 denárů, sušenou meruňku nebo 20 dřepů. Kdo nevydělal peníze v kartách, kostkách ani třeba srážením plechovek, mohl zkusit obratnost v boji v aréně – vítěz získal dva denáry. Poslední možností, jak vydělat, by-

lo nechat se najmout k Věšákovu stánku. U toho mohli zákazníci zaplatit 2 denáry za to, že naplní ešus vodou a chrstnou ho na hlavu vybraného nešťastníka, prostrčenou otvorem v ponču. Za roli politého však bylo možné získat až tři denáry, takže na obou stranách vznikaly fronty a dohady, kdo bude polívat/bude polit první. *(Věšák: Do polévání se ovšem dětem moc investovat nechtělo, takže platili a polévali především rádci. Člověk by řekl, že možnost někoho beztrestně polít bude oblíbenější.)*

Trhy postkytly příležitost každému, kdo měl nějaký podnikatelský nápad. Například Šíma se nechával najmout od stánkařů a pobíral mzdu za to, že jim dělal reklamu. Od Honzy např. dostal 1 denár za každé 4 přivedené zákazníky. X'anda zase využil toho, že mnoho stánkařů se nemohlo hnout od svého řemesla, a nabízel jim donášku čaje za denár.

V průběhu večera bylo možné získat denáry i za dopadení dvou hledaných zločinců: Šíleného Janka (Honza) a Krutého Viléma (Pupek). Janek byl chycen Prokopem, zatímco Vilém se před skupinou pronásledovatelů skryl v muldičkách

Brouk žongluje

Soutěžní úloha s „bedničkou"

a odměna vypsaná na jeho hlavu, celých 10 denárů, nebyla vyplacena.

Rozjařený dav si však vybral zástupný terč – Ráchel se něčím znelíbila (snad udělala nějaký drobný podvod v kartách, to už se ale nikdo nikdy nedozví jistě) a náhle se musela spasit útěkem před lůzou volající: „čarodějnice, čarodějnice!" a nahánějící ji kolem saunového ohně. Ještě že na tržišti dohlížel hejtman Věšák, který svým mečem urovnal nejeden vzniklý spor. Kam se poděl měšec s celým mým jměním však bohužel nevypátral, a tak jsem si na večeři musela vydělat prodejem bonbónů a sušených meruněk, o které byl naštěstí obrovský zájem.

100nožka

15. den

Ráno sice nesvítilo slunce, ale nepršelo, takže se nám vstávalo o něco lépe. Po snídani a nástupu se hrála hra v muldičkách. Počasí bylo střídavé – chladno, zataženo, občas vysvitlo sluníčko.

Poté byl čas na praxe – lukostřelba, vyrábění, šachy... Naším úkolem bylo vést vyplňování střelek. Usídlili jsme se ve sněmáku a čekali.

A čekali.

A čekali.

Asi po hodině přišla Prskavka. Chtěla podepsat stavění tropika.

„A máš s sebou tropiko?"

„Ne, proč?"

Lovení zločince

Poslala jsem ji tedy pro tropiko a čekala, až se vrátí.

A čekala.

A čekala.

Když jsem ji později potkala, řekla, že na to zapomněla.

K obědu už druhý den slibovali knedlíky s borůvkami, ale byla rýže s omáčkou. Po poledním klidu byla velká hra o pečeť. Týmy běhaly v muldičkách a střílely po sobě hadráky. Poté byla svačina a sbírání borůvek pro večerní knedlíky. Z borůvek šli zájemci hrát na louku nad Medvídkem kolíky.

Pavián hlídal u čáry Kristiána a Oliver na druhé straně čáry stál jen tak v protihráčově hřišti. Pavián si toho všiml a začal křičet na Olivera: „Pozor, jsi na druhý straně!“

„No a?“

„Že jsi na druhý straně tý čáry … počkej, já ti to řeknu.“

A zamířil směrem k Oliverovi.

Kristián vyběhl.

K večeři byly knedlíky.

16. den

Brouk u snídaně (teď nečtěte nahlas): „Kakao.“

Načež, protože nikdo asi nechtěl věřit tomu, že to myslí vážně: „Jo, jo, kakao jsem řekl, vždyť kakao je prostě kakao.“

Dnes všechny obzvlášť bolely ruce.

Po nástupu byly 2 hrátky. Živé člověče nezlob se a plížení se lesem k hrajícímu na píšťalku. Tato hra byla zajímavá pro Prokopa, který měl sounohost. Odpoledne následoval „turnaj“ o pečeť. „Rytíř“ jel v kolečku a tyčí se trefoval do provázkového terče. Kolečko vozily jiné děti – koně, kteří většinou nejen vyklopili náklad, ale sami se vymázli na mokré trávě. Tato hra byla terčem mnohých kameramanů a fotografů.

K večeru bylo pasování a hra na „živé pexeso.“

Někdo: „A poslední dvojice budete vy tři.“

Zájemci poté hráli ještě Palermo.

Když se začalo stmívat, šli jsme se ještě s Tygřaty kouknout ke křížku, aby znali cestu. S večerkou ubděl Kristián 36 hodin. Skokani se ještě vydali na malou noční stezku po odrazkách.

17. den

V noci ubděl Robin a Vinyl, zatímco Oliver usnul. Dopoledne se šlo na výlet. *(100nožka: Z něj se snad každý něco přinesl. Já kručinku, hřib a deštník plný borůvek – neměla jsem jinou vhodnou nádobu. Ostatní většinou mateřídoušku a třezalku a Šíma drát a kousky ocelového lana.)*

Po poledním klidu se četl kousek knihy a byla předána pečeť vítězům včerejších turnajů – bílým. V knize se Dunn vozil na divokém koni a tak následovala hra „jízda na divokém koni".

Byla zpočátku velmi zábavná. Mezi dvěma stromy byla na provaze přivázána kláda. Úkolem bylo se na ní co nejdéle udržet, zatímco ostatní tahali za provaz a s kládou cukali. V prvním kole se nesměl jezdec ani obrátit na břicho koně, to se však ukázalo jako v podstatě nemožné.

„Jedna vteřina" nebo „dvě vteřiny," ozývalo se od Věšáka měřícího čas. V druhém kole se tedy povolovala i jízda hlavou dolů. To bylo také zábavnější, ale jen do chvíle, kdy se kláda vysmekla z provazů a X'anda vyletěl i s ní. Dopadl až za přichystané slamníky a kláda na něj. Uhodila ho do hlavy.

Poté následovala ještě hra, při které se chodilo po stanovištích a hrály se různé hry o náhodě. Často se však už hráči naučili např. rozpoznat sirku bez hlavičky podle uštípnutého konce atd., takže to o štěstí už tolik nebylo.

Fialka (při přípravě večeře): „Co bude k jídlu?"

100n: „Co třeba tuňáno (rýže s tuňákem)?"

Fialka: „Ale tak včera bylo niváno (těstoviny s nivou), tak já bych už nedělala žádný -áno..."

V noci budíme Honza, Klax a já Mrkev na druhou hlídku. Asi po 10 minutách přemlouvání aby si sedla:

Mrkev: „Je mi strašná zima."

Já: „Tak si vem pohory."

Mrkev (křičí): „Né, já nemůžu!"

Já: „Proč?"

Mrkev: „Jsem ve spacáku."

Po chvíli:

Šachisté

Vaříme večeři na Lověšických Rovních

Mrkev: „Podej mi ty pohory! Ne tyhle ne, ty jsou mokrý. Já myslela ty s těma dírama."

Honza: „Myslíš sandále?"

Mrkve: „No!"

Po nějaké době ji dovedeme ke kuchyni:

Mrkev: „Né, do kuchyně né, ta se leskne!"

18. den

Ráno se hrála hra Paparazzi, kdy týmy přebíhaly pole a vyhýbaly se hadrákům – fotografům. Více bodů také bylo např. za běh s milenkou (2 lidé držící se kolem pasu) nebo se synem (s člověkem na zádech). Další hrou byl souboj, kdy na sebe týmy stojící na špalcích házely hadráky.

K obědu byly výborné smažáky. Služba vymyslela, že je bude dělat postupně a rovnou vydávat. Žádné „krákorá" se tedy neozvalo a fronta se tvořila pomalu. Možná, že jsme si déle počkali ve frontě, ale za teplé a čerstvé smažáčky to stálo.

Po poledním klidu se hrály „pevnosti" - hra o pečeť. Každý tým si postavil pevnost z klacků někde v muldičkách. Poté na ní vždy dva zbylé týmy útočily. Úkolem bylo získat vlajku.

Přišlo v oblibu dávat bonusy k jídlu (např. sýr k těstovinám) za denáry. Dnešní služba však vymyslela další věc. Kdo si dá porci 3 dny staré polívky, kterou je třeba spotřebovat, dostane 2 denáry.

K večeři byla za příplatek 1 denáru cibulka. Když jsem si ale myla ešus, nalezla jsem tak polovinu ešusu této drahé suroviny ve vsakovačce.

Maďal po celý tábor staví novou kuchyň, která už je skoro hotová. *(Věšák: Stavěl to jen půlku tábora – od chvíle, co dokončil výměnu kůlů u dřevníku za kameny a začal se nudit.)* Maďal ji tedy postavil kousek od nynější kuchyně. Přijde mi to trochu zvláštní, protože vydávající služba by musela stát skoro v odpadovce. Maďal mě ale ujistil, že je to jen na zkoušku.

19. den

Dopoledne se šlo na výlet po družinkách. S Rosničkami jsme šly přes Zubčice, kde jsme se stavily na zmrzlinu *(100nožka: A pravděpodobně za ni nezaplatily denáry, čímž způsobily daňový únik.)* a Včelíny do Věžovatek a ještě trochu dál. Docela jsme se bavily. Byl to pohodový výlet.

Odpoledne se hrály ještě dvě hrátky – tichá pošta v pantomimě a oblékání se poslepu. Tichá pošta nebyla úplně domyšlená,

neboť slovíčka byla příliš těžká. Maximum bodů bylo tedy 2 ze 7.

Svačina se vydávala u Maďalovy kuchyně stojící u odpadovky.

K večeři byly řízky. Po dobrém jídle se spustila vodní bitva. Začalo se s ešusy a pokračovalo s velkými kýbly. Docela pozdě, na to, že už zapadlo slunce a v poledne bylo neskutečné vedro. Kule si stěžuje, že jsme mu namočili dřevo.

Večer došla všechna Tygřata ke křížku.

Fialka/Ráchel

20. Den

Po poledním klidu se odešlo na závěrečňák. (Bohužel bez Adélky, které strašně nateklo koleno a rodiče si pro ni přijedou.) Týmy si nejdřív po cestě tam musely v různých úkolech vybojovat suroviny na večeři. Spalo se na Lověšických Rovních. Večer jsme si ještě chvíli povídali u ohně a hráli si se svítícím frisbee (dá se na něj kreslit baterkou). Někdo se ptal, jak se to maže.

Vinyl z neznámého důvodu říká vlajce kurděj.

Kšanda rozdělává oheň křesáním

21. den

Ráno týmy nejdřív vyrazily do nedalekého lesíka, k druidovi. Měly mu říct odpověď na hádanku o rodinných vztazích. Dva ze tří týmů mě bohužel přesvědčily, že správná odpověď je „žena“, což nebyla pravda. Od druida dostali rytíři mapu a mohli vyrazit plnit celkem 4 úkoly. První z nich byl v nedalekém lesíku. Týmy měly za úkol chytit vlka (Honzu). Pak rytíři vyrazili směrem k Oseku. Cestou je čekala mnohá dob-

Závěrečná bitva

Královská hostina

rodružství. Měli například posbírat denáry slepci, kterému se splašil kůň, nebo se ubránit lupičům.

U Kuleho pak sbírali léčivé byliny. Třetí úkol spočíval v tom, že celý tým musel projít úsekem cesty, podél níž byly poschovávané předměty (věci uloupené vesničanovi – Věšákovi). Úsek bylo navíc nutné projít co nejrychleji, aby to u zloděje nevzbudilo podezření. Dětem se moc nedařilo, všimly si max. 5 z 18ti předmětů. Ovšem když jsem úsekem na zkoušku procházela já, všimla jsem si jenom cibule.

Poslední úkol byl u Klaxona a Bobše. Rytíři měli najít (podle odhadu) dvoukilový a tříkilový kámen. Poté už se všichni přesunuli na kraj sedlické louky. Tam se zahrály aktivity. Někdo z větších kreslil sanitku a ostatní hádali „prase." Pomohlo až nakreslení kříže na bok. Ve skupině menších zase Honzík kreslil „nálet" a všichni se tvářili, že vůbec netuší, jenom Prskavka vítězoslavně prohlásila: „Já vím! Takový to dělátko na popcorn."

To už ale uplynula hodina a začalo se schylovat k závěrečné bitvě. Za rohem louky se totiž schovávalo papežské vojsko, doplněné Terkou, Bobšem a Hypem, a týmy se musely spojit, aby ho porazily. Bitva byla lítá, postupně byli vyřazeni všichni čtyři vlajkonoši, Klaxon dostal zásah do brýlí a Tatouch zbombardoval Kristiána pýchavkami. Nakonec ale všichni papežští leželi mrtví na zemi a rytíři krále Vratislava mohli slavit vítězství.

Oslavili ho pak nejenom na louce, ale hlavně na večerní hostině. V muldičkách byl totiž postaven sedm metrů dlouhý stůl, který byl zaplněn dobrotami. Nad stolem byly rozvěšeny ozdobné kapradiny a uprostřed hořelo několik svíček. V čele stolu byl královský trůn s malou vychytávkou – nosičem, na kterém byla umístěna banánovka s pečivem. Pak hostina začala. Podávaly se tortilly, které si každý mohl naplnit dle libosti masem, červenou omáčkou, kukuřicí či čerstvou zeleninou. Dále tu byly mísy s olivami, broskvemi, meruňkami a piškoty namazanými marmeládou. Co tu bylo dál nevím, protože jsem nedohlídla na druhý konec stolu. Čaj tekl proudem (když se zmáčkla páčka).

Po setmění už byla nálada u stolu značně uvolněná, rytíři se halasně bavili a zář

svíček osvětlovala 12 zlatých pečetí, mezi něž napadala zrníčka kukuřice. Král (Věšák) seděl rozvalen na trůnu, cpal se tortillou a mezi sousty vedl s okolními rytíři řeči, které kdosi označil za „dětinské." Kolem deseti hodin byla večeře ukončena a rytíři se rozešli do svých stanů.

22. den

Tento den měl být pracovní, ovšem bylo to trochu komplikováno deštěm (a taky tím, že si někteří radši házeli frisbeem). Do nové Maďalovy kuchyně napršelo, takže se igelit, kterým je přikrytá, naplnil vodou a vznikla umývárka.

Přijel Hroch s rodinou. Večer byl slavnostňák, čertem byla Prskavka. Na programu bylo vyhlášení výsledků, písničky na přání i výběr odměn. Taky se četly básničky a příběhy vytvořené na závěrečňáku. Těsně před zbořením panáka bylo „půlnoční překvapení" - představení Bedničky. Ukázali jsme, jak se měla řešit úvodní úloha a pak ji nechali zahrát písničku na dobrou noc. Dobrou noc jsme popřáli taky Mafi a Zulu, které odešly bdít k tůňce a na klepeto.

Hraní pokračovalo. O pár písniček později se ale přihnala taková bouřka, že se do ohniště, které je v mírném ďolíku, začala hnát voda a oheň málem zhasl – udrželi jsme ho při životě jenom vytrvalým foukáním. Blesky osvětlovaly náměstíčko a skoro všichni se rozutekli zkontrolovat svá týpka a potok. Ten začal rychle stoupat. Přemýšleli jsme, co asi dělají holky na bdění. Obdivovali jsme je, že ještě nepřiběhly zpět. Zvlášť Mafi, která se prý bojí bouřek. Pak někoho napadlo, že Mafi, která je na Klepetu, se možná nemůže dostat přes rozvodněný potok.

Za chvíli už tu ale byla, v pořádku a dokonce docela veselá i když mokrá. Vítr jí prý shodil tropiko, tak to vzdala. Odvážná Zulu pod skálou zůstala, bohužel ale ráno usnula.

Poslední noc nám nadělila povodeň

Slejvák nepřestával a hnědá hladina potoka byla jen pár desítek centimetrů pod okrajem břehu. Pak jsme já a Maďal šli spát. Z týpka jsme chvíli slyšeli tlumené rány a přemýšleli jsme, jestli někdo staví protipovodňové zábrany nebo jsou to kameny, které voda valí korytem potoka. Poslední, co si pamatuji, byla Kulecí slova: „Voda je asi deset čísel od okraje břehu za vaším týpkem.", a že řešil, jestli nemůže odplavat velká lávka u kuchyně, a pak jsem usnula.

23. den

V noci se už nic dramatického nedělo, jen kuchyň prý zaplavila voda tak, že z kamen byl ostrůvek. Ráno byl ale potok už zase dole a jen na náměstíčku byly rozsáhlé louže. Skoro celý den ale vytrvale pršelo. Naděje, že bychom týpka sbalili suchá, se rozplynula. Tak jsme je sbalili mokrá a v krátké pauze, kdy déšť ustal, jsme odnosili navlhlou hromadu věcí nahoru k autu. *(Věšák: V týdnu hned po táboře ale bylo opět nesnesitelné vedro, takže se všechno povedlo usušit docela rychle.)*

Kolem třetí jsme porazili stožár a děti odešly na vlak. Pak jsme vyrazili i my rádci. Když jsme procházeli kolem auta, začalo nám být jasné, že odvézt všechny věci bude asi pěkný oříšek. Před Kellerovic dodávkou, která je menší než auto, kterým vozíme věci na přípravu, ležela neúhledná hromada složených týpek, dek, nářadí, hrnců a zbylého jídla (hlavně mléka) a celému tomu vévodil dalekohled. Zanechali jsme nevděčný úkol nakládání dodávky Maďalovi, Kryšpovi a Bobšovi, kteří

s ní měli jet, a pokračovali jsme do Kaplice. Když jsme odpočívali na Věžovatkách, dohodili nás Bobeš a Kryšp. Prý začalo být po pár minutách jasné, že se do auta nevejdou, takže jdou s námi na vlak. Doufali jsme, že za chvíli nepřijde taky Maďal, že se nevešel.

Ne nadarmo vymyslel Horác přísloví, že je něco nacpané (například břicho po obědě) jak X'andovic dodávka. Věci (krom kolečka, hrábí a nějakého dalšího nářadí, které odvezl Hroch na střeše svého auta) se nakonec Maďalovi do dodávky nacpat povedlo. Musel ale prý vymýšlet takové optimalizace, jako že várnice (plná krabic s mlékem) se po odšroubování kohoutku přesně vejde do studny (jestli půjde ještě někdy vyndat, není jasné), že dovnitř struhadla se krásně vejde krabice s mlékem (pokud se trošku zmáčkne) nebo že toaleťáky se dají nacpat do roury od kamen – bohužel je to mírně znehodnotí, ale co se dá dělat... Cestu do Prahy pak prý zvládl bez větších potíží (když nepočítáme to, že vůbec neviděl doprava a že mu během jízdy na hlavu spadl kanystr).

Ve vlaku byla docela pohoda, rozdávaly se piškoty a hráli jsme s Bedničkou šibenici. Na Vršovicích jsme udělali kolečko a rozešli se, někteří šli ještě pomáhat s vykládáním věcí.

Hlášky, co se jinam nevešly

Oliver fotí Kulecím foťákem jednu fotku za druhou.

Marijánka: „To nemá moc cenu, když zaplníš Kulemu kartu padesáti stejnýma fotkama."

Oliver: „Ony nejsou stejný. Každá je jinak rozmazaná."

Kule (o něčem mluví): „Ještě, že jsou tak loja... loajální."

Klaxon: „Cítíš se teď dobře, že jsi použil tak složité slovo?"

Balení věcí

Marijánka: „A kdo tu dodávku řídí?" 100n: „Když jsme odcházeli, tak to vypadalo, že řídí hrnce."

Ve vlaku

Anežka: „Ahoj, můžu k vám do kupé?"

Šíma: „Jo, ale nesmíš nic říkat."

Oliver (má bdění): „A můžu mít dneska všechny čtyři hlídky?"

Maďal: „Ne, protože hlídka musí být vzhůru."

Brouk řekl kakao a všichni klikují.

Maďal: „To já doma taky udělám spoustu kliků. Třeba i doubleclicků."

Mrkev: „Hej, tys mi zased Kulecí místo!"

Na osamělé hlídce

Honzík: „Tady asi někde poblíž mají domeček prasátka."

Oliver: „Jojo, tamhle dole, jak jsou ty týpka."

Kolíky, v kruhu stojí několik lidí v typické póze otočeni dovnitř a nenápadně si předávají kolík. Uprostřed stojí malý Pavián.

Honza: „Teď to vypadá, jakože všichni čůrají na Paviána. Ale co tam dělá Petra, to netuším."

Napsala 100nožka, 15.-19. den psala Ráchel (nebo Fialka?), přeložil Věšák

Puťák pro starší – Alpy

5. 8. - 14. 8. 2016

Pátek 5. 8.

Ukázalo se, že psaní zápisů ex post - tedy ve chvíli, kdy už si člověk pamatuje akorát tak, že měl těžký batoh a dřely ho boty - často není úplně produktivní. Rozhodli jsme se tedy, že zápis z puťáku bychom mohli napsat přímo na akci a mimo jiné tak využít toho, že sedíme v malé dřevěné chatičce, venku sněží a my se nemůžeme dostat ani dál po hřebeni, ani zpět z hřebene, takže vlastně nemáme co na práci a psaní zápisu je vítaným zpestřením. Přesto ho nechtěl nikdo psát. Tak jsem řekla, že si to teda vezmu na starost, ale ať mi ostatní aspoň nadiktují, co se dělo.

Takže píšu, diktujte. Kule: „První den jsme vylezli z vlaku a pršelo." Maďal: „První den jsme vylezli z vlaku a pršelo a čekali jsme dvě hodiny v čekárně než přijede Martin, Petr a Horác." Bobeš: „V krásně vyhřátý čekárně." Kule: „Pak přijel zbytek výpravy." Horác: „K večeři byla kaše." Stonožka: „Nepředbíhej." Kule: „Pak jsme čekali na Horáce, který nechtěl jít ven." Horác: „Nebyl jsem náhodou první, kdo byl venku?" Kule: „Aha, tak jo. A pak jsme šli podél louky. A pak se asi nedělo nic zajímavýho. Co se ještě dělo zajímavýho, Horáci?" Horác: „Zmrzli jsme Stonožku." Maďal pouští rádio, což diktování zápisu na nějakou chvíli přeruší. Pokračuji tedy sama: První den se asi skutečně nic zajímavýho nedělo, jenom hrozně pršelo, tak jsme došli kus za Mallnitz a u potoka/říčky postavili stany. Já jsem měla hrozně promrzlý ruce a byla jsem ráda, že už nemusíme dál. Ráno naštěstí bylo trochu líp. Maďal vypíná rádio.

Sobota 6. 8.

Stonožka: „Tak pokračujem. Druhý den jsme vyrazili a už po hodině jsme ztratili Marijánku. Je to tak dobře Kule?" Kule: „Ne, první vyrazili Maďal se Stonožkou, čímž vlastně nastartovali celou tu akci." Zvedá se všeobecný nesouhlas a pár lidí se dohaduje, kdo na koho nepočkal a kdo

Už všichni společně i s Marijánkou, stoupáme údolím k druhému tábořišti

Martin a přítulné krávy

komu utekl. Martin: „Hlavně tam napiš, že nám s Petrem je kolem třiceti.*“ Kule: „Pak jsme s Bobšem pochopili, že jdem blbě, tak jsme po chvíli uhli… a tam jsme potkali Horáce. A Hyp prý nechtěl čekat na Marijánku s tím, že si poradí sama.“ Hyp: „Podejte mi někdo polínko.“ Všichni se chvíli dohadují, kde se Marijánka ztratila, jak to probíhalo a čí to byla vina. Kule: „Pak proběhla zajímavá telefonická konverzace, když se nám podařilo Marijánce zavolat.“ Marijánka: „To bylo dobrý, jak mi Kule dával postupný cíle. Třeba slez ze skály, pak pokračuj dolu… Kdyby hned řek vrať se k tomu rozcestníku, u kterýho jsme byli na začátku, tak se na něj asi vykašlu.“ Stonožka: „Nakonec Marijánku našli Kule a Bobeš.“ Horác: „K večeři byla kaše.“ Kule: „Ne, pak jsme ještě přece potkali ty Čechy, co se ptali, odkud jdeme a kam jdeme a Horác se s nimi moc nebavil.“ Martin: „Jo, to pořád někdo chtěl vědět. A naposled Horác na otázku ‚Kam jdete?‘ ukázal ledabyle rukou - a když se ten člověk ptal ‚A pak?‘, tak Horác odpověděl ‚Asi zpátky.‘**“

Maďal se koupe v jezeru

Hovor se na několik následujících minut stáčí k zážitkům s pohraniční stráží.

Usoudila jsem, že bude lepší, když budu pokračovat sama: Když se po několika hodinách podařilo najít Marijánku, naobědvali jsme se a pokračovali dál. Vzhledem k tomu, že byly asi dvě hodiny odpoledne, však bylo jasné, že daleko nedojdeme. Rozhodli jsme se jít po neznačené cestě, která končila u opuštěné chatičky. Tam jsme na chvíli zastavili a jen co jsme to udělali, začali se kolem nás sbíhat mladí býčci. Byli značně přítulní a olizovali Kulemu batoh. Pak jsme usoudili, že stanovat u chatky je moc nápadné a zalezli jsme za hřebínek ke krásnému potůčku a jezírkům se suchopýrem. Uvařili jsme večeři a pak se bohužel zatahlo a začalo pršet.

Neděle 7. 8.

Ráno jsme vylezli nahoru na cestu mezi Hagenerhütte a Mindener Hütte a pokračovali jsme po suti k druhé zmíněné. Pak jsem se zastavili na oběd a trochu jsme tam usínali, i když byl pořád docela vítr a zima. Kule se opaloval. Pobavil nás jeho opalovací krém, na kterém byla napsáno „50 Nubian Children." Po obědě jsme došli k Mindener Hütte. Bylo brzy odpoledne (asi 2 hodiny). Vytahli jsem mapy a začali se domlouvat, co podnikneme dál. Hyp prosazoval cestu přes Hochalm Spitze (přesněji sedlo Lassacher Winklscharte, 2862 m. n. m.), kterou si vyhlédl v kulecí mapě. Příliš ho neznervózňovalo, že v podrobnějších mapách od Alpenvereinu je cesta přerušená. Nakonec jsme zůstali v Mindener Hütte (2428 m. n. m.) s tím, že příští den vyrazíme brzo, abychom stihli dorazit do Celler Hütte dřív, než přijde špatné počasí. Před večeří jsme se šli projít k nedalekému plesu, kde se někteří z nás koupali a Maďal skákal šipky do vody. Večer jsme snědli něčí sušenky a vypili čaj a pak jsme docela brzo zalezli do spacáků

Mindener Hütte

a nevyužili pětistrunnou kytaru, která se na chatičce nacházela.

Pondělí 8. 8.

Ráno jsme využili toho, že nemusíme balit stany, a vyrazili o cca 2 hodiny později, než jsme původně chtěli. Cesta nás vedla kolem plesa Kleiner Tauernsee, kde se Kule s Horácem koupali a kdosi našel dvě mentolové žvýkačky, pak přes vrcholek Luggetörl (2380 m. n. m.), za kterým jsme obědvali, až k Hannoverhaus. Tam jsme docela dlouho pozorovali pracující bagr

Maďal Horác a Stonožka odchází od plesa

a vymýšleli, k čemu všemu by se hodil na táboře (doufám, že si na to Kule nevzpomene, až bude potřebovat utratit dotace). Odpoledne jsme minuli odbočku na Ankogel a zastavili se kousek od bezejmenného plesa (2510 m. n. m.), kde se prý tábořilo před nějakými šestnácti lety. Bylo krásně a po večeři jsme ještě do tmy seděli ve spacácích venku, jedli kulecí brusinky a hráli na ukulele. Kule si stěžoval, že jsme mu nabídli buráky a neupozornili jsme ho, že už má vyčištěné zuby.

Tudy vedla cesta po které chtěl Hyp projít

Úterý 9. 8.

V úterý mělo podle předpovědi začít pršet, proto bylo v plánu dojít na Celler Hütte (2237 m. n. m.) a tam se rozhodnout, co dál – podle počasí. Dorazili jsme tam těsně před tím, než skutečně začalo poprchávat. Dali jsme si oběd a mezitím Martin napsal domů o aktuální předpověď. Za chvíli dorazila a nebyla moc optimistická: úterý 6 °C, déšť, středa 4 °C, déšť, čtvrtek 4 °C, zataženo… Bylo rozhodnuto, že se zabydlíme v chatičce, která byla ještě hezčí, než ta předchozí (nebo se nám to aspoň za daných okolností zdálo) a přečkáme v ní to nejhorší. Pak pršelo a padaly kroupy. Hráli jsme logika, obkličovanou a čtyřrozměrné piškvorky a všelijak jsme se snažili ukrátit dlouhou chvíli. Pak kolem čtyř odpoledne se udělalo hezky, a tak Hyp, Kule, já, Maďal a Bobeš vyrazili kouknout se pod úsek, kde v naší mapě chyběla cesta a kudy chtěl Hyp jít. Cestou jsme potkali několik černých mloků (nebo čolků?) Bobeš se po chvíli vrátil. My jsme došli až pod úsek, kde značka stoupala prudce nahoru po suti a pak někudy přes skalní stěnu. Byla tam malá chatička, kde jsme si vzali jednu Yumyumku, protože jsme měli hlad. Hyp byl před námi, bylo vidět, jak leze po suti a sněhu pod skálou. My jsme se ale otočili a spěchali zpět, protože proti nám se

Kousek od bezejmenného plesa (2510 m. n. m.)

Celler Hütte (2237 m. n. m.)

hnal velký dešťový mrak. Cesta po kluzkých kamenech byla náročná (hlavně pro mě) a do chaty jsme se vrátili skoro po dvou hodinách úplně promočení. Večerní program v chatě pak byl víceméně jasný: uvařili jsme a snědli jsme večeři, k čemuž nám sládek Kule vyprávěl, jak se vaří pivo.

Středa 10. 8.

Od rána sněžilo. Místy to byla parádní chumelenice. Po snídani jsme se rozhodli se zabavit hraním Time's Up. Hrály dvě skupiny proti sobě a na papírky jsme měli napsat „ustálená slovní spojení". Sešlo se například: *šílený nápad, šikmá plocha, zvítězit o prsa, veselá kopa, kyselý úsměv, zubní pasta, když se kácí les, létají třísky, klika z jetele, zima jak v psinci, čajový dýchánek, sáhodlouhá diskuze, kluzká vozovka, avadakedavra* (což někteří nedokázali ani vyslovit)... a další. Když jsme zahráli všechna tři kola (slovní popis, jedno slovo a pantomima), rozhodli jsme se pro velký úspěch zařadit ještě kolo čtvrté, kdy se nesmí používat nic víc než zvuky. Začali jsem se těšit hlavně na to, jak bude někdo předvádět *ústav moderní historie*, *rakovinu prsu* nebo *příslovečné určení místa*, ovšem ani jiná spojení nebyla zrovna triviální. Martin předváděl *Pythagorovu větu* tak, že se snažil napodobit zvuk trianglu (nikdo neuhodl) a Maďal si vylosoval *jelení lůj* a vydával zvuk jelena v říji (nikdo neuhodl). Ani po dohrání čtvrtého kola toho však někteří neměli dost, a tak se rozhodli při své mluvě nadále používat pouze slovní spojení ze hry. Tak například Martinova krátká výprava ven byla popsána slovy: *čajový dýchánek*, pak *šílený nápad*, *zima jak v psinci*, *kluzká vozovka*, *šikmá plocha*, ale *zvítězit o prsa*, *veselá kopa*.

Odpoledne se na chvíli udělalo hezky, tak jsme šli s Maďalem ven (viděli jsme kamzíka). V chatě mezitím probíhala *sáhodlouhá diskuze* o problémech českého školství. Večer jsme slupli večeři a pak se téma hovoru stočilo k plánování následujícího dne.

20:20 Už několik minut se debatuje nad mapou a rozhoduje, kam vyrazíme zítra (chatičku opustíme, protože počasí by snad mělo být lepší, což znamená, že pršet/sněžit by už nemělo celý den, ale jenom část). Hyp chce jít dál přes Lassa-

Cesta po zrušené železniční trati. Bylo to nějakých 15 kilometrů a slunce pálilo

cher Winklscharte. Mně a některým dalším se tamtudy pokračovat nechce, protože se tam leze. Hyp oponuje, že to je jenom pár žebříčků. Maďal navrhuje vylézt na 15 minut ven, abychom si opravili úsudek.

Zvažuje se ještě několik jiných možností, asi tak každý druhý člen výpravy totiž přichází s vlastním návrhem. Návrhy jsou řádně očíslovány a (méně) více či (více) méně systematicky diskutovány.

20:28 Vypadá to, že bude zvolena varianta 4 (podobná variantě 3b).

20:48 Nevím proč, ale znovu jsou diskutovány všechny dříve zavržené varianty.

21:00 Zatím stále není rozhodnuto, kterou cestou půjdeme, probíhá pouze drobné dohadování o tom, jestli to, o čem se bavíme, je varianta 1, 2 nebo 5.

21:05 Ještě stále není nic jasné ohledně zítřejší cesty, ale proběhlo zhodnocení grafického zpracování map, jehož výsledkem je konstatování, že Maďalova je hezčí než Kuleho.

21:06 Kule prohlásil, že toho má dost a jde si odskočit, což bylo označeno za variantu 6 a doporučeno všem.

Čtvrtek 11.

Ráno pokračovalo rozhodování, kam půjdeme. Sněžilo. Nakonec jsme definitivně zavrhli lezení po žebřících a zvolili cestu zpět. Kus před plesem, kde jsme předtím spali, jsme ale odbočili a slezli do údolí Seebachtal. To bylo moc pěkné a někteří v něm chtěli zůstat ty dva dny, co nám zbývaly do odjezdu vlaku, ale nakonec šli všichni s námi, tedy přes Mallnitz (1180 m. n. m.) a pak po zrušené železniční trati. Bylo to nějakých 15 kilometrů a slunce pálilo. Všichni už byli notně uťapaní, ale nemohli jsme najít dobré místo na spaní (přesněji místo by nebylo takový problém, ale nemohli jsme hlavně najít vodu). Prošli jsme kolem několika bývalých strážních domků a kus za bývalým nádražím jsme konečně narazili na vodu vytékající pod kamennou zdí. Nabrali jsme si ji tedy do flašek a utábořili se kousek odtud na cestičce za bývalým železničním tunelem, který je teď zavřený velkými červenými vraty a slouží ja-

Nový tunel

ko úniková cesta z nového tunelu. Horác zkoušel vzít za kliku, ale vrata byla samozřejmě zamčená, jen pod nimi profukoval studený vzduch.

Pátek 12. 8.

Ráno jsme vstali dřív než ostatní a Maďal vymyslel, jak se dostat na starý železniční most, který je kolmý na nový železniční most. Šlo se nejdřív po úzké cestičce za stany, pak se prolezlo plotem, čímž se člověk dostal do galerie, která byla na konci zavřeného tunelu. Z této strany zavřený nebyl, tak jsme ho prošli a chvíli váhali, zda se spustí alarm a přijedou policajti, když vrata zevnitř otevřeme. Usoudili jsme, že ano. Cesta na starý most pak vedla pod tím novým a pak prudce nahoru suťovou strání. Cestou se neskýtalo několik dalších pokušení, jako například vylézt po schůdcích na konstrukci nového mostu a nakouknout poklopem dovnitř oblouku. Taky by se dalo vylézt okénkem do dalšího zavřeného tunelu. Ale nakonec jsme nic neprovedli (dokonce jsme ani nevzali žádné z těžítek, která se v okolí nabízela) a vrátili se ke stanům.

Pak jsme vyrazili nahoru údolím Kaponigtal. Prošli jsme kolem bagrů a jiných strojů pokládajících nějaký vodovod a pak jsme se zastavili na oběd u řeky. Byla (mi) zima.

Když jsme měli dojedeno, přišel najednou Kule s nakousanou tatrankou v ruce a ptal se, za jak dlouho vytěká benzín. Ukázalo se, že tatranka silně voní (a chutná) po benzínu, který se nějakým záhadným způsobem dostal dovnitř skrz obal. Marijánka a Maďal se nechali přemluvit k ochutnání

Cesta po staré železniční trati

Magyal se Stonožkou bydlí nahoře v závěru údolí

a když jsem viděla jejich výrazy, přišlo mi k neuvěření, že Kule předtím dokázal spořádat skoro třetinu.

Vyrazili jsme dál po cestě, údolím nahoru. Bylo stále hezčí, což se bohužel nedalo říct o počasí. Potkala jsem divokého králíka, polekal se asi tak stejně jako já. Ti, kdo měli tatranku, si stěžují, že když si krknou, cítí benzín. Kule se pochlubil, že má v batohu ještě tři další tatranky. Někdo navrhuje použít je místo pevného lihu.

Ve tři hodiny mírně poprchávalo a nálada nebyla nic moc. Pokračovat v cestě nahoru jsme se rozhodli jen já a Maďal, ostatní se utábořili u řeky a zítra chtějí jít stejnou cestou zpátky do Mallnitz. Když jsme vylezli po úzké cestičce asi 400 výškových metrů, rozprostřela se před námi krásná plošina (Mooboden, 1947 m. n. m.) protkaná potůčky. Rostly tu modříny, smrky a borovice limby a stála tu malá lovecká chata. Když jsme postavili stan, zdálo se nám, že na nás někdo hvízdá a skutečně se ukázalo, že to není svišť, ale Petr, který si s Martinem, Marijánkou, Bobšem, Šeptou a Kulem udělali procházku za námi nahoru. Domluvili jsme se s Kulem, že pokud bude ráno hezky, počkáme do osmi a pak teprv vyrazíme nahoru přes sedlo Seeschärtl (2638 m. n. m.), aby se k nám mohl připojit. Hustě pršelo.

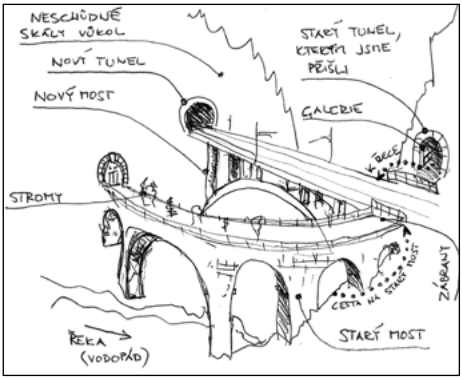

Nákres trati

Sobota 13. 8.

Ráno bylo krásně a čekali jsme asi do 9 (já jsem v potoce pozorovala chrostíky a Maďal fotil), ale Kule nedorazil (prý nikoho nepřesvědčil, aby šel s ním). Vystoupali jsme tedy sami do sedla. Cesta byla krásná, nejdřív mezi křivolakými modříny a borovicemi a pak kolem plesa. Bylo tam ještě několik pěkných míst, kde by se dalo spát (vč. vody). Viděla jsem asi 15 kamzíků. Cesta dolu už tak pěkná nebyla, spíš to bylo přelézání kamenů a suťových polí. Skončili jsme dole u hotelu Av Schmidhaus a ple-

Naše tábořiště druhý den ráno

sa (Dösenersee, 2272 m. n. m.), uhasili jsme žízeň u pramene a chvíli obdivovali volně se pasoucího koně. Údolí bylo plné lidí, a tak jsme se na noc uklidili do hustého lesa.

Neděle 14. 8.

Ráno jsme sešli do Mallnitz, kde jsme si v nádražní čekárně schovali batohy pod lavice. Zrovna tam přicházel Hyp s Terkou. Nakoupili jsme si v Bille, kterou bohužel ostatní nestihli, ačkoli jsme Kuleho smskou varovali, že zavírá už ve 12. Pak Maďal fotil vlaky a já jsem sbírala maliny.

100nožka

Pátek 12. - neděle 14. 8. - pohled druhé skupiny

Když M. se 100N odešli konečně zavládl v táboře zasloužený klid a začali jsme si užívat dovolené. Kule si skotačivě postavil stan uprostřed potoka poté, co vytrhal ze dna několik kamenů. Potom začalo pršet, a tak se někteří odešli projít za M. a 100N. Ti chytřejší jsem raději zůstal v táboře. Zmoklí se vrátili a zavládl vlhký mír.

Ráno nás probudilo do krásného modrého dne. Usoudili jsme, že 100N s M. pokračují přes hřeben dál a výš. Ale přesto jsme jim nechtěli utéct. Tak jsme raději čekali a čekali a čekali, jestli nám to nepřijdou oznámit. Vydrželi jsme to asi do 14:00. Posnídali, vykoupali se, sbalili si. Kule si

Místní chatky

zatím vytvořil z plavek slušivá tanga a celé dopoledne, poledne i kousek odpoledne s nimi rozdával radost i krásu do širého okolního světa.

Cestou zpět, dolů údolím, se nám nechtělo jít stejnou, nám již známou cestou a hlavně kolem ošklivých bagrů. Proto jsme si našli jinou cestu. Prošli jsme dolů (stejnou, nám již známou cestou a hlavně kolem ošklivých bagrů) a pak uhnuli po siločáře*** vpravo. Siločára bohužel překvapivě stále stoupala. Po několika hodinách a výškových stometrech se silnice změnila v pěšinu. A pěšina v houští. Jediný Hyp s Terkou vytušili v houštinách pokračování stezky a pokračovali dál. V tušení se sice mýlili, ale vytrvali. Zbytky ostatních se vydali po silnici zpět. Jedna z odboček směřovala naším směrem. Dlouho klesala a když nás téměř dovedla k cíli, skončila bagrem, balvany, pokácenými stromy a houštím. Petr s Martinem zachovali soudnost a dle tradice vyrazili po silnici zpět. Zbytky přeživších ostatních se pustili přímo dolů z příšerňáckého kopce. Cestou jsme po pár metrech minuli lesní ženu sbírající jahody a svah se poněkud zcivilizoval. Což nás jen dále utvrdilo v našem již tak špatném rozhodnutí.

Asi po 60 výškových metrech, třech naražených zadcích a dvou vymknutých kotnících (a té lesní ženě-ta se ale nepočítá, protože jí většina přehlédla) jsme slezli na bývalý železniční násep. Tam již na nás čekal živý Hyp i s Terkou. Taky živou. Došli jsme na konec trati a popolezli kousek proti proudu potoka. Kule s Šeptou a Hyp s Terkou si postavili stany v romantickém místě těsně u potoka přímo ve vodní tříšti a za rachotu vodopádu.

Odešel jsem s Marjánkou a Bobšem kousek po lesní cestě. Sice tam nebylo tak mokro a zima ale zase tam bylo ticho. Než jsem usnul. Pak tam někdo chrápal. Ráno nezbývalo než si sbalit, počkat na Martina s Petrem, vyrazit na nádraží a zdárně odjet domůůů...

Napsal, oskenované přijal, přepsal a odeslal: Horace

Známá cesta kolem ošklivých bagrů

P.S. M. je zřejmě zkratka Magyala, Marjánka je Marjánka

---

* Když jsme se s Maďalem vraceli zpět z Jamnighütte, protože nám připadalo, že ostatní moc dlouho nejdou, potkali jsme zespoda přicházející dvojici. Než Maďal stihl poskládat v němčině dotaz, zda neviděli ostatní, zeptali se nás sami (česky), zda „patříme taky k té velké skupině" a pak začali popisovat, co se dole děje. Prý ostatní „hledají nějaké děvče". Nato začli popisovat, jak je kdo rozestavěný podél cesty. Prý je tam nejdřív „takový hubený hoch a dívka" (Šepta a Terka) a pak „dva pánové tak kolem třiceti". To Maďala tak pobavilo, že vyprávění přerušil, takže jsme se nedozvěděli, kolik je Horácovi a Kulemu.

** Vzhledem k tomu, že se pohybujeme v národním parku, kde je táboření přísně zakázáno, jsme trochu obezřetní, když se nás někdo ptá, kam jdeme a kde budeme spát.

*** Siločára je, na rozdíl od slabočáry, zvláštní přírodní úkaz vyznačující se na mapě rovným, případně i klesajícím úsekem (vzdáleně připomínající vrstevnici) ale ve skutečnosti vedoucí strašlivým krpálem stoupajícím vzhůru.

Vysoké Taury

Puťák Slovensko – Velká Fatra a Nízké Tatry

19.–29. srpna 2016

1. den

Mnozí po probdělé noci jsme se sešli v 5:04 na Hlavním nádraží. A proč tak brzo? Protože jsme pozdě koupili lístky a lehátka na noční vlak už nebyly. Tak jsme nastoupili do obyčejného vagonu a posadili se na tu šestihodinovou cestu. Ač jsme se zpočátku snažili spánku bránit, tak nakonec postupně všichni podlehli a usnuli. Po pár hodinách nás Kule panicky vzbudil, že nestihneme připoj v Půchově, páč máme zpoždění. Když jsme tam ale malátně vystoupili, tak přípoj nejenže neujel, ale ještě jsme na něj museli čekat.

Dojeli jsme až do Lubochně, kde jsme se u pramene naobědvali. Pak začal výstup o prvních 300 výškových metrů. Rozdělili jsme se na dvě skupiny, každá stoupala jinou cestou. Závěrečný krpál si však užily obě půlky společný. Nahoře se někteří byli podívat u moc pěkné studánky, zatímco ostatní se jen tak váleli. Pak jsme přečetli první část knihy „Proč bychom se nepotili“, z čehož jsem úspěšně půlku prospal (ne naposledy), a tak jsem to dočítal později. Když Brouk dočetl, pokračovali jsme dalších 200 výškových metrů a možná ještě něco k tomu. Kolem šesté jsme došli k prameni s kravími koryty a o kus dál našli pěkné rovné místo na spaní. Bohouš při vybalení zjistil, že má úplně shnilý pórek, což nás takhle první den puťáku dost překvapilo. Pak už jsme se jen vykoupali,

Kľak 1394 m.n.m.

První nocleh za studánkou u Nižné Lipové (1150 mnm)

najedli a šli spát, na což se asi všichni těšili ze všeho nejvíc.

Věšák

2. den

Když jsme se ráno probudili, počasí bylo o dost hnusnější. Obloha byla zatažená, naštěstí ale nepršelo. K snídani bylo müsli, Kuleho skupina měla porridge. Celkem brzo jsme vyrazili a sešli z Nižné Lipové na Prislop a po dlouhém stoupání na Kliačik. Tam jsme začali hrát peška. Při pauze začalo pršet a snesla se mlha, takže jsme se vydali na Kľak (1394). Tam jsme si dali oběd (na chvilku přestalo pršet).

Po obědě jsme začali scházet dolů a rozdělili jsme se na dvě skupiny. Já, Fialka, Ráchel, Pupík a Tonka jsme nevěděli, že jsme ztratili zbytek, a šli za prudkého deště dál. Po chvíli chůze jsme zastavili pod velkým smrkem, abychom se převlékli, popř. Sundali promočené oblečení. Chvíli jsme čekali, až přišel Kule a řekl nám, že druhá skupina se zasekla těsně pod Kľakem. *(Zaseklá skupina seděla pod smrkem a pláštěnkama a vyhlížela zmírnění deště. Když už začalo být pod stromem stejně mokro, jako venku, a déšť se neuklidnil, byla i druhá skupina nucena vyrazit. To „potěšilo“ především Věšáka, který si hned nato dvakrát sednul do bahna. Pozn. red.)* Vyrazili jsme dál a v sedle mezi Vyšnou Lipovou a Kľakem jsme objevili nouzové tábořiště. Tam jsme postavili co nejrychleji tropiko na batohy

Tábořiště ve Svrčínském sedle

a já, Kule a Pupík jsme začali rozdělávat oheň. Trvalo nám ¾ hodiny (1 balíček sirek) než nás stihla vyrušit druhá skupina. Postavili jsme zbylá tropika a po nabytí nových sil (a se zapalovačem) se nám (též po chvíli zkoušení) konečně podařilo rozdělat oheň. Po sušení a večeření jsme se konečně vydali do spacáků.

Klax

3. den

Celé dopoledne prší. Kolem Sasančího a našeho tropika jsme museli kopat kanálky, aby nám voda neprotekla do spacáků a věcí. Naše tropiko protékalo, až se nám na kraji igelitu utvořila loužička. Těmito kapkami z tropika byl zničen můj první zápis. Odpoledne přestalo pršet a většina lidí si začala sušit pohory a jiné věci mokré z minulého dne. K večeři byly knedlíky, na jejichž nedostatek si většina lidí stěžovala. Po večeři se dlouho četlo a strašilo medvědama.

Kristián

4. den

Ráno konečně neprší a mlhou se k nám prodralo slunce. Brouk organizuje v kruhu kolem ohně hru - sklápění závor, průjezd vlaku, zvedání závor. Ještě si dáme nějaký ten klik za vyslovení „granka“.

Dnes nás čeká další putování západním – turčianským hřebenem.

V průvodcích se píše:

Turčianský hřeben je zalesněná divočina s minimálním turistickým provozem, velmi členitým terénem a nedostatkem vodních zdrojů. Je určen hlavně otrlým a odvážným, kteří již mají něco nachozeno.

Opouštíme Svrčnické sedlo a jdeme na Jarabinou. Sbíráme borůvky do lahví a Kristián rozmazává borůvky Věšákovi po zádech, za což je po zásluze odměněn. Jedna skupina vyráží pro vodu abychom měli k obědu co pít. Z Jarabiné je cesta trochu nepřehledná a občas prochází starými polomy. Čím více se blížíme k Borišovu, tím méně jsou zastoupeny listnáče a převládá smrkový porost. V 17. hodin jsme na loukách pod Borišovem a Brouk

Porada - kdo půjde na Ploskou, dostane třapeček

vymýšlí cestu na Ploskou jako výzvu za střapeček. Většina *(Rozuměj větší polovina ;) Pozn. red.)* jde přes vrchol. Ti co jdou úboční cestou využijí pramen k doplnění vody a také částečně k umytí. Máme v plánu bydlet na Mandolíně, nebo na chatě pod Suchým vrchem. V horní chatce je plno a tak jdeme k Mandolíně. Ještě předtím však skočíme pro vodu k potůčku u horní chaty. Někteří využijí pramen k očistě celého člověka. *(Někteří zde znamená pouze Věšák - ostatní se buď umyli předtím, nebo se jim nechtělo. Voda byla brutálně ledová, ale díky vysoko posazenému korytu se tu docela příjemně sprchovalo. Pozn. red.)* Naštěstí sem nezavítá žádný velký predátor žijící v těchto horách. Ze zpráv víme že se jejich počet zvyšuje:

„V minulosti měly medvědice ve vrhu každé dva nebo tři roky jedno, výjimečně dvě mláďata, ale vychovaly zpravidla jedno. Dnes mají tři nebo čtyři a všechny je vychovají. Dostupnost potravy je vysoká a predátorů málo," vysvětlil Boroš zvyšující se počty medvědů, kteří se na Slovensku vyskytují zejména v pohořích, jako jsou Malá Fatra, Velká Fatra, Nízké Tatry, Vysoké Tatry, Kremnické vrchy či Poľana.

Je třeba ještě natěžit trochu dřeva na topení. Den to byl po předchozím lenošení docela náročný. Ušli jsme asi 18 km členitým terénem. Do chatičky se vejdeme všichni bez problémů. Někteří z nás

Chata pod Suchým vrchom

si vzpomínají na krutý mráz, co jsme zde zažili v lednu letošního roku

Kule

5. den

Kuleho večerní návrh jít na východ Slunce na Ostredok neprošel, tak se nás ráno aspoň pokusil vykouřit z chaty. To se mu povedlo, ale ještě dlouho jsme se placatili kolem ohně. Měli jsme ho i čím zalít, neboť nám vodu kontaminovala myšička, co vařila kašičku... Vyrazili jsme na holé planiny v nejvyšší části Velké Fatry. Nejvyšším bodem je Ostredok s 1596 m, ale půlka výpravy na něm vůbec nebyla. Mysleli jsme si, ze už na něm stojíme a utvrzoval nás v tom i rozcestník, ale ukázalo se, že o celé 4 metry vyšší je vedlejší kopeček s cedulí Nejvyšší bod Velké Fatry, přes který si cestu prodloužilo jen několik nenasytných hltačů výškových metrů včetně mě. Ostatní ho podešli po pěšince. Marně jsem na Kuleho volal, ať sem koukají naklusat, ale přes vítr a za terénní hranu mě nebylo slyšet. Po hřebeni jsme došli až do Mordoru, tedy k vojenskému zařízení, pravděpodobně radaru, na vrchu Križná. Někomu připomínalo i raketoplán. Naobědvali jsme se u něj, přečetl jsem ostatním další kus knížky a částečně bosí (myšleno jak kdo, ne jen jednou nohou) jsme z Križné sešli. Cestou jsme zkusili koupit ovčí sýry u bači pod horou, ale neměl nic.

Naše další cesta vedla k severu po hřebeni s červenou značkou. Kule ani Ta-

chata Mandolina

Vrchol Ostriedok - rázcestie 1593 mnm je o 3 metry nižší, než hlavní vrchol o kousek dál

touch se ještě směrem k Tatrám vydávat nechtěli, ale podařilo se mi to prosadit. Měl jsem i jistou podporu ostatních účastníků zájezdu, neboť jsem v mapě našel slibný objekt cestou – Vodopád v Zadkoch – a sliboval jsem v něm koupání, neboť bylo pěkné horko jako v úterý. A navíc jsme takto nemuseli scházet do Starých Hor, o dalších 400 m níž než jsou Donovaly, na které jsme nyní mířili. Vodopád v Zadkoch zpestřil diskuze na cestě k němu, zvláště ve významu, kdy vodopád figuroval v našich vlastních zadkoch. A taky jsme viděli lišku. Při příchodu k potoku, na kterém měl být vodopád, se objevilo jen vyschlé koryto. Hodně jsem posmutněl, ale Kule mě ujistil, že to může být pouze zrádností krasových oblastí, takže jsem vyběhl podél koryta vzhůru. Voda se přece jenom objevila a nakonec i vodopád. Zajásal jsem a utíkal zpátky k ostatním sdělit jim tu radostnou novinu. Byli trochu méně nadšení, když viděli „vodopád“ na vlastní oči, protože měli trochu jinou představu. Tonka mi to dodnes připomíná, jak prý můžeme mít jako důkaz o existenci vodopádu fotky s vodopádem, když tam žádný vodopád nebyl. Každopádně se po menších vodohospodářských úpravách dal jeho hlavní asi dvoumetrový schod použít jako sprcha, které všichni kluci využili.

Po koupeli jsme vyrazili zas zpátky nahoru na hřeben. Nejdřív ostatní a pak já s Tonkou a Vinylem potom, co jsme nabrali vodu. Cestou na sedlo Velký Šturec

jsme ještě zdolali vedlejší vrchol s impozantní skálou, ze které byl mezi stromky krásný výhled na hlavní hřeben Velké Fatry, za který právě zacházelo sluníčko. Pěkně jsem se bál, aby někdo nespadl, ale naštěstí s námi nebyl Honza. Ve zmíněném sedle jsme doufali v přespání a povedlo se. Byla tam krásná loučka s ohništěm. Před večeří Věšák spočítal, kolik máme dohromady vody, a pak jsme mohli uvařit večeři. Moje vařicí parta měla borůvkové knedlíky a byly fakt famózní. Poprvé jsme ten den spali pod širákem a miliónem hvězd. Viděl jsem padat asi čtyři hvězdy a snažil jsem se zůstat vzhůru co nejdéle, abych si to užil. Ale najednou bylo ráno.

Brouk

6. den

Šestý den den jsme se probudili téměř všichni lehce promočení – v noci padalo docela dost rosy. Kule s Broukem, Vinylem a Pupkem se pustili do rychlobalení s tím, že vyrazí co nejdřív na kopec a budou se tam hřát a sušit. Blázni. Nám ostatním to trvalo o něco déle, ale nakonec jsme se vykopali za nima a na prvním kopci jsme je dohnali. Naším plánem bylo přejít po hřebeni přes vrch Zvolen (1402 m) a na jeho druhé straně slézt do vesnice Donovaly. Po výšlapu na první menší vršek však bylo srabácky rozhodnuto, že slezeme do údolí ještě před řečeným vrchem – tvůrci této myšlenky nejspíš byli zděšeni pohledem na vysoko se tyčící Zvolen.

Na jedné mýtince jsme tedy zahájili sestup prudkým úbočím, kde nás Kule „těšil“ tím, že natáčel naše držkopády (pěšina, kterou nám pro sestup vybral, byla totiž bahnitá a slušně klouzala). Protože jsme neměli vodu a na našem sestupu jsme měli potkat studánku, zdržel jsem se trochu az ostatními ve snaze najít pramen potoka, který se vydle nás objevil. Nedá se říct, že by se mi to povedlo. Když jsem ostatní dohnal, seděli u pramene téměř v údolí a dělali si mátové drinky. Bohužel jsme do údolí spadli asi kilometr od vesnice a nenašli jsme rozumnou cestu, tak jsme museli ten kilometr přetrpět na rušné silnici. Slunce pálilo a kolem nás jezdily proudy aut - nebyla to zrovna příjemná cesta.

Koupel u vodopádu „v zadkoch“ nedaleko Hajabačky

Do vesnice jsme ale dorazili v pořádku a hned po příchodu zahájili útok na místní samoobsluhu. Naše skupina zejména potřebovala několik ingrediancí do společných jídel, většina z nás si také potřebovala doplnit obědy a samozřejmě nás neminulo zásobování se cukry a zmrzlinou. Plně naloženi jsme vyrazili opět na cestu, abychom si hned za vesnicí zase lehli pod strom a pustili se do oběda. Slunce pálilo, ale pod stromem bylo krásně. Usušili jsme věci mokré z noci, přečetli něco z knihy a Rohlíci mi málem kamsi zahodili disk. Asi tak po hodině válení jsme se vydali dál. Chvíli nato už jsme s Kristiánem a Bohoušem zase zastavili, abychom posbírali ty hromady malin, co na nás svítily z několika keříků. Sbírali jsme pěkných pár desítek minut a vůbec se nám odtamtud nechtělo, dokud jsme neměli plno. Mysleli jsme, že nám zatím ostatní utekli pěkně daleko, ale potkali jsme je za několika zatáčkami, jak taky pilně sbírají. Malin tu bylo skutečně požehnaně.

Tatouch nám před výtupem sdělil, že možná na místě spaní nebude dřevo, tak když se před náma otevřelo bezlesé prostranství a zbytek skupiny nebyl v dohledu, pustili jsme se do sbírání dlouhých větví. Jak se pak ukázalo, bylo naše snažení poněkud předčasné, protože jsme byli ještě několik kilometrů od cíleného sedla. Tak jsme to tam všechno nechali a vyrazili dál s ostatními. Vystoupali jsme na vrch Handliarka, kde bylo rušno skoro jak na Václaváku. Kromě nás tam byl ještě asi jeden nebo dva páry (mezi nimi mám dojem i nějaká paní, se kterou se Tonka znala) a také skupina „Bodrých Ostravaků“ či „Keltů“, jak jsme jim začli říkat. To první vzniklo podle Šmídovy klasifikace horalů (viz. Proč bychom se nepotili) a jejich slezského přízvuku, to druhé měly na svědomí PET lahve piva Kelt připnuté na batohu každého z nich.

Ráno jdeme ještě v mlze a příjemném chladnu na nejbližší vrchol (1145 mnm) kde sušíme spacáky a podlážky nasáklé ranní rosou

Brambořík Fatranský - Cyclamen Purpurescens

Na poslední kus dnešní cesty jsme se rozdělili na dvě skupiny. Ti silnější a odvážnější to vzali dál po hřebeni přes Kozí chrbát, zbytek si stoupání ušetřil a obešel kopec po žluté. Tonka s Pupkem si chtěli dokázat, že dorazí do cílového sedla dřív, než ti, co šli oklikou, a tak jsme se na vršku moc neohřáli (navíc tam byly vlezlý lítající mravenci) a rychle pokračovali na druhé straně kopce dolů. To bych ale nebyl já, abych se při sestupu zase nezasta-

Po nákupu navápencovém vrchu Handliarka (1208 mnm). „Kelti" tam byli dřív

vil kvůli malinám. Co na to říct – maliny jsou můj kryptonit...

Když jsem tedy přišel do sedla, ostatní už tam dávno byli a zabírali si místa v přístřešku pod sedlem. Bodří Ostravaci se zabydleli na louce nad námi. Zahráli jsme si Bang!, kdosi se jal plnit výzvu rozdělání ohně třením dřev, najedli jsme se a já se šel vykoupat. Večer jsem pak rozdal šifry a zatímco ostatní luštili, já se snažil zamotat několik chybějících střapečků (a docela se mi povedly ;)). Skupina sebevrahů (viz. další den) si šla lehnout nečekaně brzo a my ostatní je záhy následovali – většina do přístřešku, já si ustlal venku (tu kakofonii chrápání jsem si radši odpustil).

Věšák

7. den – skupina sebevrahů

Skupina sebevražedných maniaků, jak ji pojmenoval Kristián, vyrazila ještě za tmy z Hiadeľského sedla (1100 m) na Veľkou Chochuľu (1753 m). Brouk si nařídil budíka a všechny nás vzbudil. Pravda, cesta měla svá úskalí hned na začátku. Na rozcestí za chatkou jsme v naprosté tmě ztratili značku. Bylo nám jasné, že pěšinky které nás zavedly do lesa jsou špatné a postupně zmizí v terénu. Prodíráme se proto přes polámané stromy a rozsvícenou baterkou pátráme vpravo od nás po náznaku cesty. Po chvíli se to povedlo. *(Několika lidem z druhé skupiny se tu povedlo vyrazit po špatné cestěi za světla. Nebýt rady od Keltů, dopadli bychom podobně, jako sebevrazi. Pozn. Red.)* Dál je cesta již dostatečně patrná. Brouk s Tonkou vyráží první a nasazují zničující tempo. Někde za nimi je Pupek s Vinylem a já jsem poslední. Snažím se udržet tepelný komfort a tak jdu jenom v tričku, ale na rukou mám rukavice. Zatím nefouká ale teplota nebude nijak vysoko nad nulou. Teprve, když se dostaneme o nějakých 500 výškových metrů výše, začíná foukat vítr a je třeba se náležitě přiodít. Občas v dálce před sebou zahlédnu nějakou rozsvícenou baterku. Naštěstí medvědi ještě spí. Pod sebou vidím světla blízkých i vzdálených měst a snažím se zorientovat kde je Ružomberok a kde Banská Bystrica. Pod Prašivou se Brouk s Tonkou zastavují a všichni se scházíme. Mezičas máme dobrý a vypadá to, že východ slunce stihneme. Opět vyrážíme v podobném pořadí. Už mohu zhasnout čelovku. Před námi je Malá Chochula. Pupek s Vi-

nylem vylezou na vrchol v naději, že je to náš cíl, ale musí pokračovat dál. Začíná se zvedat čím dál větší vítr. Na Veľké Chochuľi Brouk staví přístřešek proti větru. Pomáháme mu stavět, vyndaváme si spacáky a z batohů dobudováváme hradbu proti větru. K snídani máme poridge s malinami, který jsme si uvařili včera večer a vzali zabalený v igelitových pytlích s sebou. Kupodivu nevytekl a je výborný. Dokonce je i trochu vlažný, jak byl zabalený v batohu a nestihl úplně vychladnout. Jenže to již přichází kýžený okamžik - východ Slunce. Byla to opravdu náročná zkouška vůle i fyzické námahy, a tak si střapeček opravdu zasloužíme. Namačkáni na sobě usínáme jako na plachetnici někde za bouře na moři. Broukovo pončo se děsnou rychlostí třepe ve větru a vydává téměř ohlušující řev. Nicméně zmoženi únavou přeci jen usínáme. Spíme asi 4 hodiny.

Při balení dáváme pozor, aby nám ve větru neodlétlo něco o nějakých 1000 metrů níže. Vinyl se o to sice pokouší, ale kupodivu jeho uletělou věc nacházíme o kousek níž, kde vítr ustává. Jdeme dál směrem k Latiborské Hoľe. Sbíráme brusinky.

Východ slunce v Nízkých Tatrách

Přichází Kšanda s Bohouškem, kteří vlečou Věšákův batoh. *(Nechali se totiž vyhecovat Věšákovou poznámkou, ať mu na Chochuľe batoh buď pohlídají, nebo vezmou s sebou. Nechal ho tam totiž, když šel druhé skupině naproti a sebevrazi odmítli počkat a batoh mu pohlídat. Docela toho pak X'anda s Bohouškem litovali – poněkud se jim pronesl. Pozn. red.)* Brusinkujeme až do oběda, kterého si užíváme na loučce obklopené kosodřevinou. Luštíme Věšákovy šifry, opalujeme se a vůbec relaxujeme. Pár lidí postupně odchází napřed. Já odcházím s posledními. V sedle, kde se opět všichni scházíme, však již probíhá debata, co dál. Ukazuje se, že se rýsují dvě skupiny. Jedna, co bude chtít jít zítra na Latiborskou hoľu nebo

V tomto improvizovaném přístřešku proti větru dospáváme 2 hodiny

Zde se dělíme na 2 skupiny. Naše skupina (Brouk, Kule, Fialka, Tonka, Pupek a Vinyl) jde na Salatín

Chabenec na východ slunce, a druhá, která jižpo východu slunce netouží. Během debaty se postupně vynořují další argumenty a návrhy. Výsledkem je zformování dvou přibližných tras a rozdělení do dvou skupin. Naštěstí byla naše vařící skupina kompletně v jedné „Broukově“ skupině a nemuseli jsme tedy řešit, jak rozdělit jídlo, stan a kotle. Naším cílem bylo sejít se druhý den v poledne na Salatíně. S touto dohodou jsme se rozloučili.

Kule

7. den

Ráno skupina sebevražedných maniaků *(Kule, Brouk, Pupek, Vinyl a Tonka pozn. red.)* vyrazila ve tři hodiny, aby byli na východ slunce na Veľké Chochuľe. My s pudem sebezáchovy jsme vyrazili až po osmé. Vystoupali jsme 700m na Chochuľu, cestou jsme ztratili X'andu a Bohoušku a potkali Bodrý Ostraváky. *(Druhá skupina se při výstupu roztahala na několika kilometrech. První dorazil na Chochuľu Věšák ve chvíli, kdy první skupina balila a odcházela. Po krátké chvili dorazili X'anda s Bohoušem, kteří prý stopovali medvěda. No, spíš se ztratili. Ještě o něco později přišel Kristián, následovaný Ostraváky, a nakonec ostatní spolu s Věšákem, který jim po hřebeni vyrazil naproti. Pozn. red.)* Přešli jsme po hřebeni, dohnali skupinku sebevrahů a dali jsme si oběd. Po obědě jsme se já, X'anda a Věšák váleli, zatímco ostatní šli dál a trhali brusinky.

Když jsme dohnali skupinu těch, co šli první, oznámil nám Kule, že on a další (sebevrazi + Fialka) jdou už směrem Ružomberok a potkáme se druhý den na Salatíně. My jsme šli ještě kousek dál a spali jsme pod širákem za Klečí.

Kristián

7. den večer – 2. skupina

Naše skupinka sestávající z Kuleho, Brouka, Vinyla, Pupíka, Tonky a Fialky sešla z hřebene dolů, opojena pocitem volna. Cestou někteří sbírali odpadky, aby splnili výzvu “1kg odpadu z lesa”. Prošli jsme vesničkou Železné s ozdravovnou pro děti a minerálním pramenem a ubytovali se před chatkou u Tlstého potoku. Když padla tma, šli se ještě kluci otužovat *(Voda v potoce byla skutečně brutálně ledová. – střapeček za tuhle výzvu byl opravdu zasloužený. Pozn. red.).*

Fialka

8. den – 1. skupina

Ráno jsme se probudili do absolutně mokrých spacáků někde před Ďurkovou v kleči a pozorovali východ slunce (tzn. bylo to odporně brzo). Potom jsme vylezli ze spacáků a dali je sušit na kleč a najedli se. Spali jsme v rezervaci, takže, když někdo šel (nevim, jak se tam tak brzo vzal), tak jsme byli potichu, aby nás neslyšel. Když jsme si zabalili, vylezli jsme na Ďurkovou a do sedla se salaší a pramínkem. *(Nebyla to salaš, ale útulna. Původně byla myšlenka, že bychom mohli spát tam, ale pak jsme se dozvěděli, že i za vlastní stan by sme tam vysolili pěknou sumičku a navíc by tam mohlo být nechutně zalidněno, tak jsme to zakempili dřív – oheň jsme stejně dělat nechtěli. Nakonec se ukázalo, že to u tý útulny není tak hrozný, a od bodrých ostraváků jsme zjistili, že venku by nás nechali spát zadarmo. Pozn. red.)* Věšák a Bohouš šli pro vodu dolu k salaši a nahoru k nám přišli bodrý ostraváci. Podívali se, kam jdou, rozloučili se, když zjistili, že už slejzáme z hřebene, a odešli. Já s Klaxem jsme udělali dvojitej spacák. Pak jsme šli dál a někdo sbíral brusinky a borůvky a já, Kristián a Bohouš jsme nacpali Věšákovi do batohu kameny. Pak jsme šli dál a po 100 metrech zastavili sběrači brusinek a pak úplně stejně. Už nás s těma brusinkama moc nebavili a tak jsme šli dál.

Na jedné zastávce jsme napsali Kulemu smsku, že ve 12 hodin na Salatíně nebudeme. Potom jsme šli z kopce až k potoku, kde byl oběd. Po obědě jsme došli do vesnice a po zelený z kopce a pak do kopce až na rozcestí, kde Bohouš náhodou koukal na mobil, jestli mu Kule neodepsal a ten mu zrovna zavolal, kde jsme. Byli jsme hodinu od sedla Salatína a byly 4, což byla doba, kdy jsme tam měli být (nahoře). Kulemu se to moc nezamlouvalo, protože 2 hodiny seděli na Salatíně, a řekl, že na nás nečeká a půjdou k Liptovské Maře. Chvíli jsme bloudili a pak jsme došli k ňáký budce s ohništěm a místem na spaní, kde jsme zůstali. Když jsme vařili večeři, přiběhl Pupek, Vinyl a Tonka a začli na nás

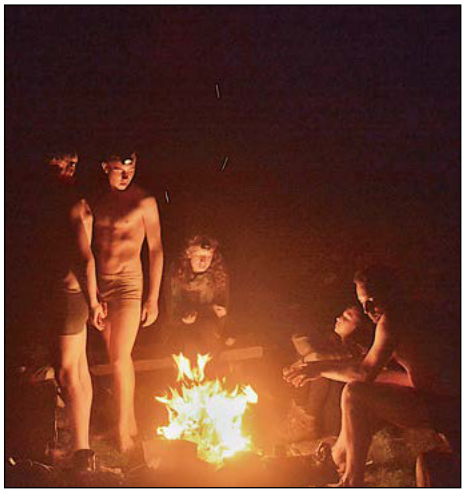

Po otužování se hřejeme u ohně. Otužování obnášelo vydržet jednu minutu v potoce.

chrlit něco o tom, že Brouka něco kouslo a že pro něj přilítla helikoptéra. Pak zas odběhli *(Ještě si od nás vzali nějaký jídlo, protože měli málo – to byl hlavní účel toho, proč přišli. Taky nám sdělili, že na tom samém místě spali včera a že v potoce udělali pěkné jezírko na otužování. Věšák ho pak byl vyzkoušet a málem tam za tu minutu umrznul. Pozn. red.),* my jsme se navečeřeli, u ohně si povídali asi do 11, pak jsme zalezli do spacáků a zase si povídali a pak jsme šli spát.

X'anda

8. den – 2. skupina

Ráno jsme luštili šifry a Kule s Broukem splnili výzvu "3 km běhu". Potom jsme postupně vyrazili na horu Salatín, kde jsme měli v poledne sraz s druhou skupinou. Dorazili jsme tam celí zpocení kolem 13.30 a čekali...a čekali...a čekali. Asi ve čtyři Kuleho napadlo zapnout si mobil. Zjistili jsme, že druhá skupina nedorazí. Rozhodli jsme se tedy pokračovat v cestě směrem na Liptovskou Maru a na zbytek nečekat.

Brouk šel prozkoumat možnou cestu dolů bez cesty. "Asi mě něco kouslo" prohlásil, když se vrátil a ukazoval nám bosou, už v tu chvíli rudou a opuchlou, nohu.

"Had?" zeptal se Kule. "Možná... Co můžeme dělat, jdeme dolů... Asi si to jen namlouvám, že mi otýkaj víčka, že jo?" Ale během pěti minut mu noha ještě víc otekla, zrychlil se mu tep, začal mu brnět obličej, lupalo mu v uších a celý zrudl. "Radši si tady sednu do stínu a dám si nohu nahoru, aby...." (To, že když bude mít nohu nahoře, jed mu vnikne do zbytku těla rychleji, nám došlo až později). "Volejte 112!" Zavolal za chvíli. Následovalo 15 minut telefonování se stodvanáctkou, záchrankou, horskou službou a pojišťovnou. Broukovi se začalo špatně dýchat."Poslali vrtulník." oznámil Kule. Tahle skutečnost nás všechny vyděsila. Samozřejmě to na Broukovu stavu nic nezměnilo, ale to už musí být přeci opravdu vážné! Velká červená helikoptéra dorazila asi po sedmi minutách. Dělala strašný vítr a do očí nám metala prach. Spustil se z ní záchranář a helikoptéra zase odletěla natankovat. Během dalších třiceti minut píchal záchranář do Brouka různé hadičky a injekce. Byl moc milý. "Tedy musím říct, že jsem nikdy neviděl takhle silnou alergickou reakci" řekl. Broukovi se očividně po

Pupek drží infúzi

jeho zásahu ještě přitížilo: kašlal, chtělo se mu zvracet a celý se klepal. Také nemohl mluvit. Potom jsme záchranáři pomohli navléci Brouka do sítě. "Už letí, běžte prosím dál, ať vám to nenafouká hlínu do očí!" A helikoptéra přiletěla, vyzvedla síť i záchranáře vysoko do vzduchu a odletěla směr Ružomberok. Tak jsme na vrcholu Salatína osaměli.

Po delším dohadování jsme se rozhodli vrátit se na sedlo, z kterého jsme ráno vyšli a doufat, že potkáme druhou skupinu. Rozebrali jsme si tedy Broukovi věci a batoh, které nám zůstaly. "Bohužel," odpověděl se smíchem záchranář na otázku,

Týden po záchraně Brouka jiná helikoptéra Air-Transport Europe spadla i s pacientem.

Ten se má prohlásil Pupek, když Brouk odlétal.

zda berou i batožinu. „ten si musíte odnést sami". Slezli jsme tedy dolů, ale druhá skupina nikde. Vyslali jsme tedy Tonku, Vinyla a Pupka, aby se koukli k chatce, u které jsme nocovali předešlou noc. A byli tam. Už vařili večeři. Povyprávěli jsme jim,co se stalo a domluvili se s nimi, že se sejdeme v neděli v Ružomberoku. Zjistili jsme, že už moc daleko nedojdeme. Rychle se stmívalo. Na mapě jsme našli seník v naší blízkosti, Kule ho šel tedy prozkoumat. Místo seníku našel chatku, kde mu poradili, kudy k možnému místu přenocování. Když jsme vyrazili, procházeli jsme také všichni kolem této chatky. „Počkejte!" zaslechli jsme. Spěchaly k nám dvě ženy a muž, nesoucí kanystr s vodou a láhev borovičky. Nechali nás si doplnit flašky (vodou) a každého donutili se napít borovičky. „Pojďte, pojďte, všichni, i vy malí, to je zdravé!" říkali vesele, zatímco nám nalévali jeden panák za druhým. Když už se všichni napili a vypadalo to, že můžeme vyrazit vykřikla jedna z žen: "Tys ještě neměla, já tě viděla" ukazovala na Toničku a vnutila jí další sklenku. Také nám tito milí lidé popsali znovu cestu k seníku. "Půjdete takhle doleva, a lesem jakoby obejdete tenhle kopec. Pak narazíte na chatku, na přístřešek a na seník..." Poděkovali jsme tedy a za úplné tmy vyrazili na cestu.

Na prvním rozcestí jsme zabočili podle rady doleva a ocitli jsme se v hlubokém lese. Vzpomněli jsme si, jak záchranář zareagoval, když jsme mu říkali kam jdeme. "Mnoho medvědů, mnoho. Určitě nespat bez ohně a dělejte hluk!" Nervozně jsme si tedy začali zpívat. Na dalším rozcestí jsme se zastavili, o tom už pán neříkal. Ale po kratší poradě jsme se vydali opět doleva. Na třetím se nám začalo zdát, že míříme moc doleva, odbočili jsme tedy doprava. Na čtvrtém doleva, na pátém a šestém doprava.... Postupně jsme přestali doufat v to, že najdeme místo, kam nás poslali. Chtěli jsme jen někam dojít. Marně jsme se snažili najít se na mapě, kde v této oblasti byla jakási nepřehledná změť cest. Také jsme zkoušeli zprovoznit GPS, ale asi jsme byl moc v údolí. Asi po hodině a půl bloudění jsme to vzdali a rozhodli se utábořit na malém plácku, který tu vedle cesty byl. Rozdělali jsme tedy oheň a uvařili si brkaši. Když jsme dojedli, vydal se Kule pro vodu, protože jsme tam dole zaslechli potůček. Vrátil se asi po dvaceti minutách. "Hádejte, co jsem našel" zeptal se "Našel jsem tu chatku a ten přístřešek a seník!"

Brouk pod dohledem záchranáře

Zasloužený odpočinek u Liptovské Mary

Vydali jsme se tedy kam, nám ukazoval. Z velké cesty po které jsme přišli odbočovala po chvilce malinká pěšinka směrem dolů. Když jsme po ní šli, přešli jsme potůček a opravdu, dorazili jsme k domku plnému pilin - seníku. Opodál byly ony další dva objekty, o kterých se pán zmiňoval. Roztáhli jsme si tedy spaní na měkkých pilinách a před spaním jsme se ještě se smíchem divili tomu, jak je neuvěřitelné, že i když jsme šli naprosto náhodně, našli jsme, co jsme hledali.

Fialka

9. den – 1. skupina

Kolem osmé hodiny ráno jsme se probudili v hlubokém lese pod horou Salatín (1630), na kterou jsme se o pár hodin později vydrápali zpocení a s těžkými batohy. Už ráno po probuzení jsme si ve spacácích dělali chutě na Porridge, který už Tatouch začal dělat na nedalekém ohništi. Po dobré snídani jsme se váleli u ohně s nemilou myšlenkou na Salatín, který jsme měli zdolat. Těsně před odchodem, ke kterému jsme se asi hodinu odhodlávali, dostal Bohoušek hysterický záchvat, že už prý chce domu za maminkou a že chce smažák s hranolkama. V průběhu hysterie zmateně běhal po louce u ohniště, házel Věšákovýma müslityčkama a mlátil vším, co ho potkalo. Když jsme svyrazili, bylo už hrozné vedro a my jsme se drápali na Salatín se supěním.

Na vrcholu jsme se pár minut kochali krajinou a pak sešli kus pod kopec, kde jsme se naobědvali. Po obědě jsme s odhodláním vyrazili na cestu k Ružomberoku. Cestou tam jsme trpěli dlouhou žízní, protože jsme už od včerejška byli odkázáni na ne moc dobrý černý čaj, který nám brzy došel. Naštěstí jsme zanedlouho narazili na bahnitý potok a napili se trochy bahnité vody. Nakonec jsme se přes hory, kopce, vesnici a spousty polních cest dostali po dlouhé cestě do Ružomberoku, kde jsme se po čase potkali s druhou skupinou na nádraži.

Ráchelinda

9. den – 2. skupina

Ráno jsme vyrazili na cestu směrem dál po cestě, po které jsme přišli. Naše očekávání se potvrdilo a za chvíli jsme dorazili na silnici vedoucí údolím k Liptovské maře.Všichni jsme se už těšili až se vykoupeme. “Je to přeci jen poslední den, to už se jde jen tak na vlak, ne?”

říkali jsme si. Trochu jsme při tom přehlédli, že nás čeká ještě 25 kilometrů. Naše dobrá nálada ještě stoupla, když jsme se vyšplhali od silnice na kopec a před sebou jsme měli jako na dlani Liptovskou maru i cestu k ní. Opravdu to vypadalo kousek. Stačí jen to střihnout tím údolím, přes louky a vesnice a jsme tam! Vydali jsme se tedy přes první louku a naše nadšení rychle skončilo. Bylo neskutečné vedro a celá naše cesta měla vést na slunci. A tak jsme se asi další čtyři hodiny trmáceli po loukách a silnicích. Shodli jsme se, že šlo asi o nejnáročnější den z celého puťáku. V cestě nám také stála dálnice, kterou jsme podlézali uzoučkým tunelem plným vody.

Nakonec jsme však přes pole a křoví dorazili do vesničky Vlachy. Zde jsme zjistili, v kolik nám jede vlak do Ružomberoku a urychleně spěchali ke hrázi. Tam jsme ještě překonávali překážku v podobě asi sta schodů vedoucích vzhůru. Kule je radši obešel. Uviděli jsme pláž a rychle k ní spěchali. Byla úplně narvaná civilizovanými lidmi, ale když jsme si tu rozložili své plesnivé igelity, vytáhli své podobně plesnivé jídlo a smradlavé oblečení, kolem nás se to příjemně uvolnilo. Další tři hodiny jsme strávili na pláži - koupali jsme se, jedli, ale především jsme spali. Potom nás čekal ještě poslední úkol, trefit na nádraží, který jsme zvládli překvapivě dobře. Nastoupili jsme do vlaku a vyjeli směr Ružomberok. Když jsme vystoupili, druhá skupina už na nás čekala.

Fialka

Cesta zpět

Měli jsme ještě několik hodin před odjezdem vlaku, a tak se pár lidí vydalo za Broukem do vojenské nemocnice pokecat a dát mu jeho batoh a tak. *(Taky jsme mu předali štřapečky za všechny splněné výzvy plus jeden bonusový duhový za let helikoptérou. Pozn. red.)* Potom jsme ještě stačili na benzínce ulovit pár hotdogů a nasednout na noční vlak, který nás zavezl v 6:36 do Prahy. :)

Ráchelinda

Návštěva Vojenské nemocnice a Brouka v Ružomberku

Skokani – CykloBrdy

9.–11. září 2016

Druhý týden září jsme s Kulem a třemi Skokany (Robin, Šíma, Prokop) vyrazili na kolech na výpravu. Ranním vlakem jsme dojeli do Hořovic a odtud jsme přes Komárov začali stoupat do Brd. Cestou jsme se zastavili u Záskalského rybníka vykoupat (hezký, čistý), pak se vydrásali na zříceninu Valdek a kolem Velkého rybníka (další koupel) jsme stoupali k bunkru u Jordánu. Po obědě jsme již dost unavení vyšlapali na sedlo mezi Tokem a Houpákem a pak jsme dlouhým sjezdem před Tři Trubky pokračovali do Strašic. Stoupání přes Bebrovnu na Bábovku už nikomu moc nechutnalo a tak jsme rádi zalezli v Trhoňském polesí k potůčku na noc. Spali jsme těsně pod malinkým, ale úplně „šumavským“ horským rašeliništěm.

Přejdi Jordán ...

Ráno jsme se přes Hůrecké sedlo spustili s kopce do Svojkovic (Prokop předváděl jízdu bez držení a broušení asfaltu kolenem …). Ve Svojkovicích na koupališti (opět koupel) jsme narazili na slet Hadraplánů, které jsme pak dost dlouho okukovali. Čas pokročil, plány byly veliké a tak jsme se vydrásali přes Volduchy po silnici na sedlo Bílé skály a začali objíždět Radeč. Tak úplně tam neseděly cesty s mapou, ale nakonec jsme přecjen našli to správnou odbočku na Koželužku (hezká lesácká chalupa) a do Chotětína, vesnice se 4 obyvateli. Terénem jsme se nacpali do Drahoňova Újezda a odtud po silnici (dost do kopce) do Jablečna. U malé přehrady-rybníka jsme dali oběd a koupel a pak jsme pokračovali vzhůru podle potoka pod Týčský vrch - to už se nám do kopce ani moc nechtělo. (Je tem ale moc hezky, jsou tam slušné cesty a za další „cyklo-prozkoumání“ by to stálo). Čekal nás ale napřed dlouhý sjezd a pak zas dlouhý výšlap do Kublova a kolem Krušné hory (to jméno sedí, jízda v té době už krušná byla ...). Naštěstí nás pak čekal už byl jen sjezd přes Hudlice a Králův Dvůr do Berouna a pak rovinka do Srbska. Dojeli jsme tak akorát včas na to, aby se Šíma zbavil kola (nechal ho doma) a taktak stihli slušný vlak do Prahy.

Počasí bylo celý víkend nádherné, vhodné na cyklistiku i na koupání, najezdili jsme každý den kolem 70 km v kopcovatém terénu a vrátili se přiměřeně utuženi i unaveni.

Tatouch

Podzimní voda první - Vltava

16. - 18. září 2016

V pátek v pět hodin jsme se sešli na Hlaváku. Třema vlakama a autobusem jsme dojeli do Vyššího Brodu a došli jsme do kempu, kde jsme spali. Během noci hodně pršelo, takže ráno byla v tropiku doslova povodeň. Po nějaký době jsme vyrazili. Já jsem jel s Vinylem. Jeli jsme až k jezu, který kromě Věšáka a Brouka nesjel nikdo. Kus dál byl další jez, který sjeli asi všichni. Cestou k obědvališti tam bylo spoustu řas. Pak jsme zastavili na oběd, kde si někteří sušili oblečení. Pak byl jez a soulodili jsme s Broukem. Když jsme dorazili na tábořiště, tak jsme postavili tropika, rozdělali oheň, uvařili večeři, ke které bylo miláno, a šli jsme se umejt. Pak se ještě hrály písničky, ale já už jsem šel spát.

Ráno jsme vařili porič a vyrazili jsme směr Krumlov. Jeli jsme k místu, kde jsme chviličku soulodily čtyři lodě. Kousek dál jsem Vinylovi sebral pádlo, po chvíli jsem mu ho ale vrátil. Pak byl jez a na souši kousek za nim bylo spousta sešrotovanejch krabic od mlíka. Pak bylo obědvaliště a Vinyl mně ujel na lodi, takže jsem kus musel jít vodou. A pak byl další jez, kterej měl dva takový schody a hodně to tam na konci cákalo. Pak jsem se s Vinylem pocákal a pak jsem jel sám na lodi, protože Vinyl se naštval. Pak už byl konec. Převlíkali jsme se, rozdělili jsme se do dvou skupin. Jedna šla napřed na autobus, druhá si něco dělala a pak šla na pozdější autobus. V autobuse jsme si mohli dělat, co jsme chtěli a pak už jsme přijeli na Knížecí a šli jsme domů.

Vtip

Brouk s Jáchymem ve šlajsně ve Větřní

Podzimní voda druhá - Vltava

23. - 25. září 2016

Zúčastnili se: Tatouch, Kule, Horác, Máša, Krup, Hyp, Terka, Kristián, Xˇanda, Vinyl, Oliver

Na vodu jsme odjížděli v pátek večer žlutým autobusem Student Agency z Na Knížecí do Krumlova. Já s Hypem jsme museli jet později, protože jsme se nevešli do dřívějšího autobusu, nebo co. Menší problém nastal v noci za Krumlovem, když jsme se pokoušeli zbytek najít. Když už jsme si konečně mysleli, že je slyšíme, tak jsme zjistili, že je to jen banda pořvávajících opilců. Tak jsme to vzdali a vypravili se za nimi až ráno. To jsme je po nějaké době hledání a po pokusech o telefonickou domluvu našli a společně jsme čekali u Vltavy na poslední část naší výpravy, na Mášu, Horáce, Krupa a Tatoucha, kteří jeli autem. Lodě jsme měli od minulé vody schované u moc milého pána. Když „autisté“ konečně dorazili, rozdělili jsme se do lodí a vypluli jsme. Hned pro začátek nás čekaly tři krumlovské jezy, přičemž hned na prvním se mi podařilo Olivera kompletně promočit. Ale naštěstí bylo moc krásně, dokonce jen na tričko, takže brzo uschnul. Jeden z těchto jezů nebyl tak úplně sjízdný a všichni jsme ho skonili, ale Hyp se rozhodl, že to přece musí zkusit a tak se aspoň někdo cvaknul. Celým Krumlovem jsme projížděli s hromadou velmi hlasitých cizinců, myslím, že to byli Maďaři, na raftech, které muselo být na každém jezu slyšet opravdu daleko. Naštěstí jeli jen za Krumlov.

Někdy kolem poledního jsme si udělali pauzu na oběd. Všichni jsme se nadšeně vylodili a zouvali jsme se nebo přezouvali do suchého. Jenom Xˇanda narazil na menší problém – zjistil, že si pohorky zapomněl na místě, odkud jsme vyplouvali . Takže hned volal od Kuleho tomu milému pánovi, u kterého jsme měli lodě, jestli by je náhodou nenašel a neschoval

Kristián a Kšanda na jezu u Jelení lávky v Českém Krumlově

mu je u sebe, že si pro ně v neděli dojede s Krupem autem. Po obědě jsme pluli dál, cestou nás čekalo ještě pár jezů, ale nikdo už se necvaknul. Přespat jsme měli na nějakém dávno ozkoušeném místě, které se nakonec ukázalo jako tenký proužek trávy s hromadou kamení a tak jsme jeli dál a našli jsme krásný les, kde jsme se utábořili. Večer se rychle ochladilo a tak jsme poměrně brzo zalehli do spacáků.

Ráno jsme se v klidu sbalili, Vinyl provedl zkušební jízdy svého autíčka z kůry, které večer vyřezal a vyrazili jsme.

Cestou nás čekal úplně nový jez, který byl postavený snad vloni a byl vymyšlený tak, aby zbytečně nepouštěl vodu, která jinak tekla do malé elektrárny, myslím. Takže se šlajsna začala otevírat až potom, co jsme zamávali na fotobuňku. Probíhalo to asi tak, že se začal vypouštět veliký nafukovací gumový vak, který předtím vodu držel. Do šlajsny začala postupně téct voda, a když se vak úplně vypustil a rozsvítilo se zelené světélko, tak jsme mohli jet. Potom jsme pokračovali až do Českých Budějovic, kde jsme vodu končili. Tam se

Všetečka na jezu v Rožmberku (voda 1)

ještě Vinyl pořádně vykoupal se svojí lodí a vyrazili jsme buď na autobus, nebo autem do Prahy. My co jsme šli na autobus už jsme se těšili do Student Agency, kterým jsme měli jet, abychom si dokoukali rozkoukané filmy nebo poslechli hudbu, ale mělo to menší háček. Autobus dlouho nejel a pak přijel jakýsi náhradní, který měl už jen asi deset volných míst, přičemž do Prahy se potřebovalo dostat něco přes dvacet lidí. Takže se strhla menší hádka o místa, my jsme se dovnitř naštěstí dostali. A tak jsme dojeli do Prahy, sice rozsazení po celém autobuse a se slušným zpožděním, ale přece.

Terka

Vinylova ponorka

Tygřata - výprava po Praze

28. září 2016

Ahoj tato výprava byla bezva, byli jsme na lezení.

Kde: na PALMOVCE, od 9:00 do 5:00

Kudy: Když jsme se všichni sešli, tak jsme šli na tramvajovou zastávku NUSELSKÉ SCHODY. Tam jsme nasedli na tramvaj č. 6 a tou jsme jeli na zastávku KARLOVO NAMĚSTÍ. Cestou k nám nastoupila TONKA na zastávce I.P.Pavlova. Pak jsme šli podle mapy k obchodu MÁJ, a odtamtud jsme šli k Národnímu divadlu, pak na Střelák, na Kampu, pak na Čertovku, pak na KARLŮV MOST, pak na STAROMĚSTSKOU RADNICI a pak na VÁCLAVÁK. Tam jsme nasedli na metro B a jeli až na PALMOVKU a tam jsme šli lízt.

Děj: No většinu jsem vám řekla v „Kudy" ale zbytek vám řeknu teď. Na Karlově náměstí jsme udělali kroužek a BROUK nám vysvětlil celodenní hru. U Máje jsme se snažili roztáhnout tak, abychom udělali kolečko kolem té točící sochy FRANZE KAFKY. Na Střeláku jsme sbírali kaštany, že si z nich vyrobíme zvířátka. Přešli jsme most na Újezd a došli na Kampu. Tam jsme podle Tonky hráli hru Krvavý koleno. Dál jsme šli k Čertovce a tam jsme viděli spoustu vodáků, kteří se účastnili akce 3 JEZY (my ne). Přes Kampu jsme došli na Karlův most a tam nám dal Brouk pracovní list o Praze. Měli jsme ho dělat ve dvojicích kluk a holka. Pak jsme šli na Staroměstské náměstí a tam jsme si u radnice dali oběd. Pak jsme podle mapy šli na Václavské náměstí a tam odtud jeli metrem B na Palmovku, kde jsme byli lézt na stěně Namche. Zalezli jsme si pěkně. Nejprve boulder a pak s lanem. Když jsme lezli boulder, tak jsme hráli hry. Jedna byla na záchranáře, zachraňovali jsme šmouly z Albertu. Ve druhé hře jsme si lehli na zem a Brouk nám říkal jakých chytů se máme chytat a na jaké stupy máme stoupat. Pak odstartoval a my jsme lezli. Při lezení s lanem jsme každý získali jeden deník. Museli jsme si pro něj vylézt až nahoru. Po lezení nám dal Brouk pracovní list, za který jsme mohli získat jeden bod do Střelky. Já jsem ten den získala přezdívku. Aj karamba!

Bart

Pavián a Jáchym - procházka na mostě

Podzimní sraz - Kácov

7. – 10. října 2016

1. den

Měli jsme sraz na Vršovicích. Oliver řekl, že pojede na Hlavní nádraží, ale když nás na Vršovicích neviděl, tak vystoupil, zavolal Kulemu a my jsme na něj pak museli čekat na další zastávce. Dalším vlakem jsme popojeli pár zastávek a tam jsme počkali na další, kterým jsme dojeli na zastávku Kácov. Když jsme došli na místo, tak jsme celí promrzlí postavili zubříka, rozdělali v něm oheň a asi v 11 hodin jsme šli spát.

Nat

Měli jsme sraz na Roztylech něco kolem 5, ale já a Vinyl jsme tam byli už dřív a hrozně nás překvapilo, že přišel už jen Věšák a Tatouch. Pak jsme jeli autobusem do Zruče – mimochodem jsem jel na dětskej lístek, i když jsem autobusákovi zamával před očima ňákou kartou skoro bez údajů o mně.

Oliver se právě otužil

Dál jsme jeli vlakem do Vlastějovic a pěšky někam do lesa, kde jsme postavili tropika a do pozdě hráli Safari bar.

X'anda

2. den

Když jsme se probudili, tak jsme se, než přišli Tygřata, otužovali.

Nat

Probudili jsme se asi v půl 11, ale pršelo, a tak jsme ještě chvíli zůstali v tropiku. Měli jsme naplánovanou trasu, a tak jsme vyšli. Ve 2 měla začít soutěž a v 13:30 jsme napsali Kulemu, že nestíháme. (Přesněji jsme mu napsali, že nám zbývá ještě 10km. Když nám o pár hodin později Kule volal, kde že jsme, odpovědí mu bylo jediné slovo – Polipsy. Pozn. red.) Mezitím jsme se prodrali hustníkem a ostružinama. Pak jsme se zas hodinu prodírali ňákou zkratkou a asi v 5 jsme došli na tábořiště. Pak byl slavnostňák a bylo to super.

X'anda

Po našem příchodu na tábořiště nás všichni zasypali jídlem, které bylo třeba ohodnotit. Tomu se říká přivítání! Byli tady Skokani, kteří se tu od včerejška váleli v zubříku, a Tygřata, co přijela až v sobotu dopoledne s Broukem. Někteří z nich zrovna vesele vařili, jiní už měli dávno hotovo a netrpělivě čekali, až jim to sníme. A že bylo z čeho vybírat! Bylo tu Oliverovo kuře s medem a pomeranči doplněné o hranolky. Dále těstoviny s rajčaty a fazolová omáčka – každé od dvou Skokanů, ale už nevím, kdo vařil co. Potom se blýskl Brouk, který vařil s Tygřecí pomocí kuře na paprice. Stonožka dělala špízy, já si spáchal instantní miláno a X'anda po loňském úspěchu se slávkami upekl v uhlících řepu. Hlady jsme tedy nezemřeli a mohli jsme se pustit do hodnocení. Mezi všemi těmi vynikajícími chody bylo těžké si vybrat, ale nakonec jsme to nějak zvládli.

Slavnostňák začal jako obvykle pozdě. Čertem byl Robin. Jakožto zastupující Přemysl jsem za Petru vyhlásil výsledky kuchařského klání a předal zaslouženou šne-

Soutěžní menu bylo pestré

čí kost Oliverovi. Pak jsme zahráli pár písní (teda spíš Tatouch zahrál, protože jsme moc kytaristů neměli) a Brouk pak přečetl krátký text. Během toho se dalo do deště, a tak jsme oheň slavnostně rozpustili a nechali osazenstvo odejít do spacáků. Vytrvalci však u ohně ještě nějakou chvíli zůstali a střídavě se pokoušeli vykouzlit nějaké libozvučné tóny. Pak následoval přesun do zubříka, kde jsme podobnými pokusy otravovali usínající Skokany. Nakonec jsme se rozhodli, že bude lepší toho nechat a zalezli jsme do spacáků i my.

3. den

Ráno jsme se jako obvykle chvíli plácali kolem ohně a průběžně zajišťovali likvidaci slavnostňáku, odnesení laviček, balení atd. Pak jsme vyrazili na vlak do Kácova. Větší skupina vyrazila směrem na Polipsy, ale protože už jsme tam byli den předtím a protože jsem chtěl zkusit trochu adrenalinu, vyrazili jsme s X'andou přímo přes kopec. Cestu jsme si pamatovali tak zhruba, takže se nám stalo, že jsme to vzali moc na východ a ocitli jsme se na Čertově vyhlídce. Bylo to moc pěkné místo s altánkem a krásným výhledem na Sázavu, ale s jednou malou chybičkou – byli jsme prakticky nad kácovským nádražím, což znamenalo, že do města je to ještě pěkný kus cesty. Tak jsme to vzali po cestě, co vedla správným směrem, až jsme se ocitli na místě, kde šla jakási pěšina směrem k řece. Vzpomněli jsme si, jak jsme jednou cestou ze srazu takhle někde padali za srázu na podobné pěšině, tak jsme se po ní radši nevydali a pokračovali dál po hřebeni.

Teď už jsme našli tu správnou „motorkářskou" (jak se ale zdá, tak už tam několik let žádná motorka nejela – díky bohu) cestu a po ní došli až k Václavíčkovi, od kterého to už bylo do města co by kamenem dohodil. Přešli jsme most, koupili si mošt a usadili se na zastávce. Mezitím dorazili ostatní a vzali moštárnu útokem. Pak už přijel vlak a my všichni odjeli do Prahy.

Věšák

Podzimní tábor

26. - 30. října 2016

Středa

Ve středu 26.10. jsme se sešli na Hlaváku v hojném počtu, ale bez Kuleho. Vyrazili jsme na nástupiště, ale Kule stále chyběl. Začli jsme nastupovat do vlaku a už to vypadalo, že odjedem bez Kuleho i bez lístků, které měl u sebe, ale na poslední chvíli se vyřítil i s kolem z podchodu a stihnul to. Ve vlaku jsme (díky místenkám) seděli dost hloupě – my v jednom vagoně a cyklisti v tom vedlejším. Když jsme dojeli do Stříbra, cyklisté vyrazili (jak jinak) na kolech do Holostřev a my si chytli autobus na autobusové nádraží a pak další autobus do cílové destinace. Jak se dalo čekat, cyklisti tu ještě nebyli. Tak jsme si vyslechli pokyny od majitelů, zatopili a uvařili čaj. Nestačili jsme ani pořádně prošmejdit chalupu, když přijeli ostatní a proběhlo rozřazení do alchymistických skupin. Každý musel najít kartičku se svým jménem a několik indicií, které mu napověděly, co s tou kartičkou má pak dělat (zajít k peci na chleba, kde svítilo UV světlo). Pak už se jen rozdaly alchymistické průkazky a šlo se spát.

Věšák

Na nádraží přišli všichni, kdo jeli, a nastoupili jsme do vlaku do Stříbra. Když jsme dojeli, rozdělili jsme se na dvě skupiny: PĚŠÍ jeli autobusem a KOLAŘI jeli cca 15 km na kole do chalupy. Večeře byla vlastní a ti, kdo neměli, obírali štědrá tygřata.

Kristián

Čtvrtek

Ráno nás Brouk vzbudil a vytáhl na rozcvičku: oběhnout rybníček a překonat pár překážek na hřišti. Pak byly záviny a pak se vyráželo na celodenní výlet. My (já, Kule, Rohlíci a Skokani) jsme, jako cyklistická skupina, vyráželi hned po snídani, ostatní ještě čekali na autobus.

Brouk na Tygřata: „A vy dva se jděte umejt! Všichni tři!“

Odjezd byl lehce chaotický. Skokani podcenili přípravu, a tak, když Kule hlásil: „té minus čtyři“, se ještě váleli v posteli a na „té nula“ se vybelhali ven a začali

Fara v Holostřevech

na nosiče přivazovat pití a jídlo, zjišťovat, že si zapomněli bundu, apod.

100n: „Šímo, ty nemáš rukavice?“

Šíma: „Když my jsme doma našli jen tři levý a jednu pravou, která byla roztrhaná.“

Po prvních pár stech metrech nás čekal první zábavnější úsek: kamenitá cesta prudce klesající dolů.

Kristián: „Já to nechci vidět...“

100n: „Tak zavři oči.“

Oliver se hádá s Kulem, jestli je rychlejší jet přes louku nebo okolo po silnici.

Oliver: „Vsadím se s tebou o stovku, že tam budu dřív.“

Kule: „Tak jo.“

Oliver: „Tak o dvacku.“

Kristián pak ještě u kus dál nějak nevybral zatáčku a přistál v křoví, ale to jsem bohužel neviděla. V Boru si někteří nakoupili pár sladkostí a poté jsme pokračovali. Já jsem jela s někým vepředu a najednou nás dojeli ostatní, že máme počkat, protože Kule měl menší nehodu a teď jde za náma pěšky. Kule totiž prý při šlapání do kopce šlápl do prázdna, myslel si, že mu spadl řetěz, a ono opravdu – řetěz ležel kousek za ním. Že budeme takto brzo řešit defekt, a to hned přetrhlý řetěz, jsme teda netušili. Kule měl naštěstí takový ten nýtovací nástroj, takže se nám, po chvíli snažení, podařilo zničený článek řetězu vyndat a řetěz zase spojit. (Kule to nejdřív málem udělal úplně mimo kolo a potom mimo přesmykač, ale na obojí jsme ho včas upozornili.) To však byl jenom začátek.

Na oběd jsme se zastavili u rybníka, kde kluci chvíli dráždili vosí hnízdo ve stromě, pak jsme si prohlídli rozpadlý kostel sv. Anny (a soutěžili, kdo najde nejmladší hrob – vyhrál myslím Oliver s 1941.) a pak to začalo. X'anda si všiml, že má v přední pneumatice zapíchlý modrý napínáček. Nedbal varování a napínáček vyndal. Ozvalo se ssss... a X'anda pochopil, že musí napínáček zase rychle vrátit na místo. Chvíli to tak sice vydrželo, ale potom jsme stejně museli zastavit a vyndat první

Závod v pomalé jízdě

Oprava Kuleho řetězu

ze tří náhradních duší, které jsme dohromady měli s sebou. Když o pár metrů dál píchl pro změnu zadní kolo, začlo být jasné, že se nestihneme vrátit za světla.

Ostatně celý původní plán byl značně nadhodnocený. Dojet k zaniklým sklárnám u Lesné se ukázalo jako nedosažitelný cíl poměrně záhy, ovšem návštěvu bližšího sídliště bobrů u Žebráků jsme nakonec také zavrhli. Asi půl hodiny po X'andovi píchnul ještě Kule a spotřeboval poslední náhradní duši. Dál už naštěstí nepíchl nikdo, zato se ale začalo stmívat. Ukázalo se, že někteří nemají ani světla, ani žádné reflexní prvky, tak jsme je museli zařadit doprostřed kolony. *(Příště proběhne před odjezdem kontrola náhradních duší a reflexních prvků a kdo nebude vyhovovat, toho na akci nevezmem. Pozn. red.)*

X'anda, Kristián a Oliver nám pak ujeli dopředu s tím, že zkusí dojet do Boru dřív, než zavřou všechny obchody. Měli jsme totiž hrozný hlad. My jsme sice dorazili do Boru až v půl 7, ale hned jsme narazili na otevřenou večerku, kde jsme nakoupili housky a párky. Na náměstí jsme se pak šťastně setkali se zbytkem, kterému se podařilo ulovit pro změnu toustový chleba a bábovku. V rychlosti jsme se navečeřeli a pospíchali jsme do Holostřev. Po hlavní silnici to docela frčelo.

Když jsme byli na dohled od fary, čekalo ještě děti překvapení: kdo chce splnit zkoušku síly, musí ujet ještě 3km (nebo 6km v případě Rohlíků) navíc. Oliver a Prokop se odhodlali a byli pak příjemně překvapeni, když jsme jim po vyjetí řekli, že zkoušku síly (vůle) splnili a dál jet nemusí. K večeři byla brkaše s uzeným a pak se dělal pokus – chromatografie. Potom se šlo na kutě. Já jsem si ještě zahrála s X'andou, Kristiánem a Tatouchem Abalone. Chvíli sice nebylo úplně jasné, kdo hraje s kým a proti komu, ale my jsme s X'andou začínali proti Tatouchovi s Kristiánem a skončili jsme také tak, takže jsme asi vyhráli.

100nožka

K snídani byly záviny, a pak vyrazila kolová skupina na výlet. První část cesty do Boru byla po lesní cestě. V jedné prudší zatáčce z kopce jsem vyletěl do ostružin. Když jsme dojeli do Boru, všichni šli nakupovat do místního Coopu. Kus za Borem Kulemu doslova spadl řetěz. Po pře-

stávce na nýtování jsme jeli dál. Po mnoha vesnicích, kterých bylo tolik, že si nepamatuji ani jednu, jsme vyjeli na kopec se starým německým zříceným kostelem a hledali jsme nejstarší hroby. Vyhrál Oliver. Letopočet jeho hrobu (toho který našel) si nepamatuji. Cestou od kostela si X'anda všiml, že mu kouká z kola připínáček, tak ho vytáhl a musel si půjčit Vinylovu duši (na kolo). Na oběd nám začalo pršet. Dali jsme si ho u docela pěkného rybníka plného labutí, z části zarostlého rákosem. Při obědě jsme objevili vosí hnízdo v dutém kmeni a házeli jsme po něm, k nelibosti rádců, kameny. Po obědě byla hra o pomůcky k večernímu pokusu. Po hře jsme jeli dál, kouknout se na nějaký bobry. V hrozným bahně na cestě X'anda podruhé píchl. Projeli jsme přes potok a kolem tábořiště, o kterém Kule něco říkal. Kus dál, na rovné silnici, píchl pro změnu Kule (jak to ty lidi dělaj?). Dojeli jsme na větší silnici, kde byla cedule : BOR - 42 km. Kousek dál jsme se X'anda, Oliver a já odtrhli a jeli napřed do Boru, abychom koupili něco k jídlu, než zavřou. Když za nimi dojel i zbytek, řekli, že jsme jeli o dost delší cestou. Z Boru jsme se vraceli už potmě. V chalupě byl ještě pokus a něco k večeři.

Kristián

Brouk a já jsme vyrazili s Tygřaty a Rosničkami busem do Stříbra. Z nádraží jsme to vzali přes náměstí, kde Brouk koupil míčky na fotbálek – v chatě totiž byl fotbálek, ale bez míčků. Nedá se teda říct, že by byly přímo na fotbálek, ale vypadalo to, že to s nima půjde. Za náměstím jsme objevili hřiště, takže samozřejmě přišla další pauza, a dosyta se tam vyblbli. Potom jsme slezli k řece, chvíli koukali přes plot do hornického muzea a blbli na důlních vozíkách.

Výroba draků

večer proběhla pitva Kšandy

Dál jsme pokračovali podél vody s úmyslem prohlédnout si několik štol, které se tu měly nacházet. Většina byla otevřená, takže jsme tam nakoukli, ale moc daleko se jít nedalo. Taky jsme potkali několik rekonstruovaných řopíků, ale všechny byly zavřené. Na kraji města jsme si u jednoho řopíku dali oběd, nebylo ho zrovna moc – vzali jsme si totiž s sebou málo chleba. Po opuštění města jsme začli hrát nejen obvyklé indiány a povodeň, ale Brouk k tomu přidal ještě Vietnamce, což je obdoba indiánů, při které se nesmí zahodit batoh (když je vidět batoh, je osoba odhalena) a při které dostávají více bodů ti, co se stihnou k vyvolávači dřív vrátit.

Prošli jsme údolím, potkali pár řopíků a zahráli pár her, až jsme se vynořili v Kladrubech. Tady jsme se ještě stihli podívat ke klášteru a k několika dalším řopíkům, a pak už jsme to vzali co nejrychlejší cestou (místy i necestou) na autobusovou zastávku – pěšky už bychom se asi vrátit nestihli. Ve Stříbře jsme ještě vzali útokem Pennymarket – bylo potřeba dokoupit zásoby, které jsme nevezli z Prahy. Potom už nás další autobus odvezl zpět do Holostřev.

V chalupě jsme ještě vyhlásili zkoušku síly: ujít dalších několik km. Většina do toho šla, takže zkoušku splnili a nikam nemuseli. S Broukem jsme připravili večeři (brkaši s uzeným, nad kterým se spousta dětí bůhví proč ofrňovala) a netrpělivě vyčkávali příjezdu ostatních, od nichž jsme měli zprávy, že se „trochu“ zdrželi. Mezitím přijel Tatouch. Pak dorazili i vyčerpaní cyklisti a při jídle nám povyprávěli své nevšední zážitky. Pak Kule vysvětlil chromatografický pokus a po jeho provedení se všichni odebrali na kutě.

Věšák

Pátek

Brouk nás jako obvykle vzbudil telefonem. Dnes jsme měli splnit zkoušku větru. Měli jsme vyrobit draka, se kterým bychom mohli létat. Ten náš (Tygřat) chvíli létal, ale potom se mu asi nechtělo. Nejlíp lítal Broukovi a X'andovi. A večer jsme dělali zkoušku tmy. Museli jsme jít kolem kostela a vzít žeton, jít na hřbitov a tam se po-

depsat na papír. Na hřbitově byla zima víc něž u kostela, což bylo divný, protože jsem si myslel, že když tam je víc svíček, tak tam bude větší teplo.

Už

Draků jsme měli požehnaně. Každá družina dělala svého a k tomu ještě jednoho udělal Tatouch, jednoho já se Stonožkou a pak mě ještě Brouk dva koupené. Se Stonožkou jsme se rozhodli, že uděláme nějakýho netradičního draka, a tak jsme udělali draka šestiúhelníkového. A do originálnosti jsme mu přispěli ještě tím, že jsme ho namalovali jako kartičku z Bednářského Dobblu. Pak jsme se všichni přesunuli na pole za vsí a pouštění mohlo začít. Nejlíp lítali Broukovi koupení draci a hned za nimi ten Tatouchův. Hold měli evidentně nejlepší tvar. Ostatním to taky docela dobře lítalo, ale pak se postupně každý rozlámal. Jen ten náš bednářský pořád ne a ne vzlítnout. Vždycky se tak nějak zatřás a spadnul. A chvilku na to se rovnou uprostřed zlomil. Tak jsme ho spravili a prodloužili ocas (kterej mohl za to, že drak nebyl stabilní) a předali ho Kšandovi s Kristiánem, kteří měli s pouštěním draků víc zkušeností. No a tak se stalo, že se nám i tohohle neposlušného draka povedlo dostat do vzduchu – moc nás to potěšilo. :)

Pak jsme se přesunuli do lesa za polem a zahráli hrátku spočívající ve vytvoření kruhu, který by byl dostatečně rozlišitelný od okolí a měl obvod co nejpřesněji 12m. Každý to vyřešil jinak. Jeden tým vyhrabal jehličí v lese, druhý zase použil oblečení (a málem zmrznul) a třetí natrhal suchou trávu.

Večer proběhla pitva X'andy, při které měli děti možnost ukázat, jak dobře znají lidské tělo. Moc dobře teda ne... Po pitvě proběhla zkouška odvahy na místním hřbitově. Pro Rohlíky, kteří šli jako poslední, jsme na trasu ještě připravili několik překvapení v podobě vybafujícího Brouka, Olivera a mne. Nicméně mně se podařilo vylekat jen Kristiána, ale jen díky ptákovi, kterého jsem vyplašil a on pak vyplašil Kristiána. Zato já

Kšanda po pitvě :-)

se potom při odchodu nechal vylekat docela snadno Broukem, který se schoval do popelnice před hřbitovem. Po návratu jsme si ještě zahráli Times up! s postavami jako třeba Car a tesař (kartička z Petěburgu) nebo Řidič, který srazil Petru v Kanadě.

Věšák

Sobota

V osm mi zvoní budík, první pokoj bych tedy měl vzbuzený. Ještě si zpívám, když se vydávám vzbudit ostatní. Holky jsou evidentně unavené, neboť ještě spí, když vcházím do pokoje. "Za 15 minut je rozcvička," říkám a odcházím budit Rohlíky a spol. Jako každé ráno mi otrávenými ksichty kazí náladu. Věšák jim jde příkladem a moc mi to neulehčuje. Aspoň že Vinyl, Kule a Oliver z tohohle pokoje na rozcvičky chodí.

Rozvičku jsem si užil, i někteří další rádci jsou spokojení a navrhují je na povinnou aktivitu na dalších akcích. Když tam budu, zasadím se o ně. Kdo nepůjde na rozcvičku, nedostane snídani. Je super se takhle ráno nakopnout, ani nepotřebuju kafe. Stejně si ho ke snídani dělám.

Včera jsme vyráběli a pouštěli draky a plácali se kolem chalupy. Dneska je na čase vyrazit někam dál. S cykloskupinou máme naplánovaný sraz u rybníka asi pět kilometrů od fary. Cestu tam jsem naplánoval po polní cestě s jedním plánovaným přechodem potoka. Snad tam bude lávka.

Na cestu se k nám připojují Stonožka s Tatouchem a Skokani. Chci si zahrát povodeň, vietnamce a indiány (poslední dvě zmiňované hry se liší drobnými nuancemi), ale jdeme tak roztahaní, že to nejde. Za vesnicí přicházíme do krásného lesa a rozhoduji se, že je to ideální místo na hru, kterou mám rád a už dlouho ji chci vyzkoušet. Z každé alchymistické dílny má jeden zavázané oči a k sobě jednoho navigátora. Ten ho musí navigovat mezi stromy až k lahvi. Lahve jsou, stejně jako slepci, tři a každá má jinou hodnotu. Je to docela bžunda, třeba když Mrkev a Lukáš navigují slepce ukazováním rukou. Po hře pokračujeme dál. Svítí sluníčko a vůbec je hezky. Mrkev všechny přemlouvá, ať s ní hrají Radamsu, ale jakmile začnu hrát, Mrkev zase končí, protože jí to moc nejde.

Nacházíme krásné tábořiště i s teepeeovkama a studánkou, třeba se sem ještě vrátíme. Za tábořištěm teče Výrovský potok a my musíme na druhou stranu. Už chvíli mám v hlavě, že by to mohla být další soutěž, když tu nebude lávka. A lávka tu opravdu není, takže kdo bude na druhé straně kompletní a se suchými botami, má

Honička na seně

3 body do etapovky. Taktika je na dětech. Všechny rychle sundávají boty a brodí. Čekám, jestli někdo někoho vezme na záda nebo se podívá podél potoka, jestli někde nejde přejít v botách. Já osobně jsem popošel 30 metrů stranou a potok překročil. Nakonec asi nějaká rosnička někoho nakládá na záda a vzápětí si chudák Lukáš sedá do potoka. A boty má v rukách. Achjo. Ždímáme Lukáše, oblékáme ho do mých trenek a Tatouchových děravých kalhot od pyžama (co to přesně bylo nevím, ale lepší než nic), Stonožka dává suché ponožky a jdeme dál.

Řopík ve Stříbře

Cestou k rybníku si střihneme ještě několik zkratek a hledání cesty. Na místě srazu jsme první. Anežka na druhou sirku rozdělává oheň. Všem vytírá zrak a získává bod do Tygří střelky. Rozebíráme si namazané chleby a opékáme je nad ohněm. Po příjezdu cykloskupiny je čas na Zkoušku statečnosti. Voda je ledová, ale všichni až na Tatoucha, Kšandu a Kristiána do ní vlezou. Až po krk. Já dokonce dvakrát, a to ani žádnou zkoušku neplním. Mám radost, že většinu dětí plnění zkoušek v průkazu alchymisty, který jsem připravil, baví a jdou do toho naplno.

Po odchodu od rybníka hrajeme škatulata a na schovku. Při škatulatech si Zulu, Mafi a Prskavka vytvořili trojúhelník, ale daří se nám jim ho sabotovat. Pak si chvíli bereme čepice a házíme je na větve stromů, ale brzo už jdeme dál na schovku. Pikám jako první a nacházím všechny kromě Věšáka. Ten mě dostal. Za zmínku ještě stojí Kuleho styl schovávání. Vždycky se "schovává" na louku na sluníčko a opaluje se. Nakonec si nandá péřovku a běží k pikole, kde se většinou nechává zapikat. *(Kule: Strategie náhodou vycházela tak s 50 %, než si místo všichni zapamatovali)*

Už je dost hodin, tak radši jdeme dál. Cyklisti někoho vozí na nosičích a kupodivu se nikdo nezraní. Na kraji vesnice ještě trhám

Alchymista Tatouch

asi 6 kilo krásných jablek. Některé si večer ještě upečeme s cukrem a skořicí.

Po návratu děti odpočívají na pokojích a já relaxuji u pečení dvou plechů perníku s čokoládovou polevou a kokosem. Perník se mi daří a vypadá to, že mysli ke snídani asi nebude třeba načínat. A dokonce to zůstane jako překvapení. Pokud ho teda nesežere ta černá chlupatá potvora.

K večeři Stonožka dělá bramborové a houbové chipsy a miláno bez cibule. Malí alchymisté zkoušejí psát ohnivým písmem a nechávají růst „chemické stromky". Pokusy se daří.

Na závěr dne ještě hrajeme na schovku a sardele. První hru sardelí vzniklo sardeliště bez sardele. Jáchym nebo kdo se zeptal

Naše alchymická zahrádka

hromady oblečení, jestli je sardel, a hromada neodpověděla. Logicky to musela být sardel. Jediný, kdo našel Kšandu schovaného za kamny, byl Kristián. *(Věšák: Pokud se nepletu, tak ho ve skutečnosti nenašel nikdo. Když jsme se všichni nasardelili k Jáchymovi, tak někdo pro kontrolu zavolal odpočítat. No a jediný, kdo se ozval, byl X'anda z vedlejší místnosti. :D)* Hrajeme asi třetí kolo, když se mám schovávat. Stěží zalézám pod stolní fotbálek a v tom někdo z domácích rozsvěcí na schodech. Sardele nám tím skončily, ale i tak jsem si krásně zavzpomínal na časy, kdy jsem sardele hrál jako malý kluk s oddílem. Poslední celý den podzimního tábora je pryč, ale já bych tu klidně zůstal.

Brouk

Neděle

Ráno byl k snídani Broukův skvělý perník. Potom jsme se pustili do balení a úklidu. Pustili jsme se do toho s takovou vervou, že jsme pravděpodobně zanechali chatu v uklizenějším stavu, než když jsme přijeli. Po úklidu Kule dočetl legendu a pak vyrazila cykloskupina napřed na vlak. My jsme se ještě chvíli váleli v chalupě a hráli pantomimu. Nejvtipnější předváděná věc byla asi ponorka, kterou hrozně dlouho nikdo nemohl uhodnout. A pak se Marino snažil nějakým hrozně divným způsobem předvést kulicha. Proč tomu tak bylo jsme zjistili až záhy – Marino totiž vůbec nevěděl, co to kulich je...

Tak kolem jedné jsme pobrali batohy a vyrazili na autobusovou zastávku. Busem jsme popojeli do Stříbra a pak jsme to vzali pěšky přes město. V zahradě poblíž náměstí jsme dali pauzu – bylo tam krásně. Brouk šel s Tygřaty odlovit kešku. Pak jsme pokračovali dál přes starý kamenný most a kus za ním jsme se zastavili na tenisovém hřišti. Začli jsme v antuce vyhrabávat cetičky pro eskymáckou honičku a mezitím dorazila cykloskupina. X'anda měl už zase píchlý kolo. Chvíli jsme hráli honičku, pak si házeli frisbee, až nadešel čas, abychom vyrazili na poslední kousek cesty na nádraží. Ve vlaku jsme byli (díky místenkám) rozesazení ještě hůř, než cestou sem – cyklisti úplně na konci vlaku, ostatní úplně na začátku. Ve vlaku jsme s Rohlíky, Kulem a Stonožkou hráli Times up! a Skokani hráli můj Safari bar. Na Smícháči jsem pak přebíhal z jejich vagonu do našeho, abych dořešil vyúčtování a sbalil si, a při tom mi asi pár karet ze Safari baru vypadlo. Alespoň že jsem stihnul nastoupit zpátky do vlaku. Pak už jsme dojeli na Hlavák a rozešli se do svých domovů.

Věšák

Čtení z knihy

Kšanda pro změnu opravuje kolo :-)

Mrkev: „Já už porridge nechci, měli jsme ho včera a mám ho plné zuby."

Tatouch: „Tak to sis je asi špatně vyčistila."

Hrajeme Bang. Věšák (vysvětluje schopnost své postavy): „A já takhle můžu odhodit dvě karty a tím vystřelit bang." V rohu místnosti se ozve rána způsobená jododusíkem. Kristián: „Ne, Věšáku, už prosímtě další karty nezahazuj!"

Kuklení 2016

Družinovky 17. listopadu

17.–19. listopadu 2016

Tygřata v Posázaví

Ve čtvrtek jsme jeli vlakem z nádraží Vršovice. Jeli jsme do stanice Petrov-Chlomek. Když jsme vystoupili, tak jsme se rozdělili do tří skupin. V každé skupině jsme dostali šifru a museli jsme najít cestu do srubu. Večer jsme hráli „sardele“. V pátek jsme šli na celodenní výlet na Medník. Cestou zpátky jsme se zastavili na Smetanově vyhlídce a Raisově vyhlídce. Večer jsme luštili šifry při světle z čelovek. Ve srubu nefungovala elektřina. V sobotu jsme šli do štoly a pak jsme jeli vlakem zpátky do Prahy.

Lukáš

Skokani na družinovce rýžovali zlato z přítoku Kocáby

Rohlíččí Babiččino údolí

Účast: Kšanda, Kristián, Vinyl, Věšák a Tatouch

17. - 19. listopadu 2016

Ve čtvrtek 17.11. ráno jsme odjeli vlakem do České Skalice. Zamířili jsme skrz Babiččino údolí do Věšákovy chaloupky v Hostince. První dvě hodiny jsme procházeli upraveným parkem Ratibořického údolí a tak ani tak moc nevadilo, že je zataženo a více-méně prší. Opravdu nevlídno bylo až poté, co jsme opustili údolí a vylezli na kopec a pak i na rozhlednu Žernově. Vidět bylo jedině to, že prší. V krytém altánu hradu / zříceniny Rýzmburk jsme se věnovali vědeckému bádání, házeli jsme javorové čapí nůsky ze skály a přemýšleli, proč některé letí déle a některé zas ne. Do chalupy jsme dorazili za soumraku a po zatápění a večeři jsme se věnovali společenským hrám a dalším kratochvílím.

Idea, že druhý den bude fyzicky náročný, vzala zasvé hned po ránu (= dopoledne, nezaměňovat s časovým určením „poránu“ !), protože nebylo lze vytáhnout Rohlíky (X´anda, Kristián, Vinyl) a hlavně Věšáka ze spacáků. Celodenní výlet se tedy smrskl na nějakých 12-15 km. Ono bylo stejně dost nepříjemné počasí – funělo a občas poprchávalo. Aspoň jsme měli po návratu k chalupě dost času na úklid zahrady od spadaného listí a jablek. Jablek bylo ostatně dost i mimo zahradu – téměř všechny aleje kolem silnic byly jabloňové a na mnohých stromech bylo plno dobrých jablek (krmili jsme jimi nejen sebe, ale i kozy, koně a poníky, které jsme potkali cestou).

Na poslední den jsme omezili možnost volby a rozhodli jsme, že půjdeme pěšky do Kuksu (abychom potvrdili kulturně-historickou hodnotu výpravy). Dopoledne jsme uklízeli a pak kluci našli ve stodole starou motorku, takže jsme odcházeli po poledni tj. o něco později, než jsme plánovali. Cesta byla poměrně dlouhá, počasí se postupně zhoršovalo a do Kuksu jsme dorazili za soumraku a vytrvalého deště. Prohlídku „barokního skvostu“ jsme díky tomu velmi výrazně omezili – nálada na ni opravdu nebyla (škoda). Ještě, že vlak jel načas a odvezl nás v pořádku domů …

Tatouch

V okolí Kocáby. Skokani na družinovce 17. listopadu

Guláš - Mikuláš 2016

Naše plavidlo s gulášem

2. - 3. listopadu 2016

V pátek druhého listopadu byl kulturní kec a další den byl Guláš Mikuláš. Kec i Guláš Mikuláš byl na téma Rychlejch šípů. Když jsme se sešli v pátek v klubovně, tak jsme hráli hru, že jsme byli rozdělení na dva týmy a v místnosti s rybičkama byl pro každej tým na zemi papír a na něm byly vytištěný některý obrázky z pexesa Rychlejch šípů a každej tým měl od každý kartičky jednu, protože každej tým měl na tom papíře některý obrázky jiný, než druhej tým. Úkolem týmu bylo chodit nebo běhat do místnosti, kde byly papíry a zapamatovat si, kde je jakej obrázek, a v jiný místnosti obrázky poskládat, přičemž se smělo dejchat jenom v místnosti, kde měly týmy obrázky poskládat. Když někdo z týmu šel do jiný místnosti, tak musel dělat tu-tu-tu-tu, aby bylo jasný že nedejchá. Potom jsme ještě hráli další hry a potom Kule řekl, že máme pět minut na to, abychom něco snědli a potom že bude film (Záhada hlavolamu). Po filmu někdo ještě něco hráli anebo jsme mohli jít spát. Ráno jsme se nasnídali, pobalili jsme si věci a vyrazili jsme. Když jsme dojeli tramvají na zastávku Malostranská, tak jsme šli k místu, kde byla základna hry. Po chvíli začala Stonožka vysvětlovat pravidla hry. Byly tři týmy a ty se snažily získat co nejvíce bodů, protože dva týmy co měly nejvíc bodů, tak mohly potom jít na loď jako první a taky proto, že se pak všechny tři týmy spojily a chtěly chytit Široka, protože tím by za-

Kotlík s gulášem na Karlově mostě

Vontové

chránily Losnu. Abychom věděli, kde Široko je, jak vypadá a tak dál, tak jsme si potom za body mohli koupit od informátora informace. Potom nám do týmu dala Stonožka dva žlutý špendlíky, jednu mapu a harmonogram kde byly napsaný důležitý časy, kde přitom máme bejt a co se tam bude dít. Se špendlíkama a mapou to bylo tak, že jsme mohli chodit po dvojicích nebo celej tým a když jsme chodili po dvojicích, tak vždycky jedna dvojice měla mapu a druhá dva špendlíky. V mapě však byly názvy ulic jinak, než to je doopravdy a špendlíky byly dobrý zas k tomu, že na herním poli kromě louky u základny byli jako Vontové, kteří se mohli někoho dotknout a on jim musel dát život a potom běžet do základny pro novej život. Ale když někdo měl špendlík tak mu Vontové mohli, ale nemuseli uvěřit, že je taky Vont, a když mu to uvěřili, tak ho nechytili. Potom začala hra. Po nějaký době byla pod Karlovým mostem hra, že Věšák házel z Karlova mostu vrtule z javoru a na některejch bylo číslo a písmeno a dala se z toho složit zpráva, která zněla: „jako Kule opak mladý", takže Zdeněk Starý. Potom se v základně vydávala druhá sada úkolů a potom byly v základně pro každej tým dvě šifry, a když je tým vyluštil tak za to bylo pět bodů, ale když tým nějakou z těch šifer luštil tak někdo

Na mostě chceme taky guláš a chleba

Počasí se opravdu vydařilo :-)

z týmu musel dřepovat a když tým oběhnul dvě kolečka a potom už jen jedno tak dostal nápovědu a potom Věšák řekl, že, když tým luští šifru, tak už nemusí nikdo z týmu dřepovat. Potom se v základně vydávala třetí sada úkolů a potom byl konec zjišťovací části a vyhlásilo se, který tým byl nejhorší a ten měl čtyři body. Druhý nejlepší tým měl šest bodů a nejlepší tým, ve kterém jsem byl i já, měl patnáct bodů. Potom se všechny tři týmy spojily a koupili jsme si za body od informátora informace. Po nějaký době začal hon na Široka. Kupodivu se nám ho povedlo chytit docela rychle. Široko nám dal ježka v kleci, čímž jsme zachránili Losnu. Pak jsme jeli na lodi, a protože nás nebylo až tak moc, tak ti kteří to měli domluvený s rodiči, že můžou, tak mohli jet, i když byli v posledním týmu. Když jsme dojeli pod Karlův most, tak nám z Karlova mostu Tatouch spustil kotlík a Oliver do něho nandal guláš. A pak ho Tatouch zase vytáhnul na most a tak si mohli dát guláš i ti, kteří nebyli na lodi. Potom nám ho Tatouch ještě jednou spustil, ale tentokrát nám ještě spustila Stonožka pytlík, do kterýho jsme jim dali chleba. Když jsme jeli na lodi zpátky na břeh, tak jsme se málem srazili s jinou lodí. Když jsme přijeli na břeh, tak jsme udělali kolečko a mohli jsme se vrátit domů.

Vtip

Luštění šifer nebylo úplně jednoduché

V půlce června byla Tygřata na výpravě v Tichém údolí (s Petrou) a Skokani na vícedenní výpravě na Blatensku (s Kulem). ▪ ▪ ▪ 14. června se v klubovně v poměrně hojném počtu sešly fosílie z různých sedimentačních vrstev a oslavili jsme (trochu s předstihem) 50. výročí vzniku střediska Vyšehrad. Prohlíže
kroniky a hádali, k
zobrazen. Mnozí zt
lovili přesvědčení, ž
to, vidět se dříve, ne
50 let. ▪ ▪ ▪ Příprav
tentokrát zúčastnil
z rodičů, což bylo
užitečné. Hlídání
zejména Čočka. ▪
bor byl opět v Malč
se ho zúčastnila
verze. Na táboře
Brouka. Ten po P
dení Tygřat, proto
táboře odjela na do
do Kanady. ▪ ▪ ▪
srpna vyrazili stai
mladší kořínci na
Alp (se zápisem tét
ŠUPu to bylo složitě
redaktoři nebyli
převést do textu
seismografický zá
▪ ▪ Na konci prázd
Rohlíci / Sasanky
na puťáku na Velk
a v Nízkých Tatrá
Brouk tam zkouše
pohotovost slovenských záchranářů a letové vlastnosti jejich helikopeter. ▪ ▪ ▪ Hned po prázdninách jsme byli na jednodenní cyklovýpravě. ▪ ▪ ▪ O týden později vyjeli na víkendo
vou cyklovýprav
do Brd a na Radnic
někteří (3) Skokar
▪ ▪ Na podzimní
jsme kvůli nedos
vody jeli na dvě
(„z Vyššího Brodu
Krumlova..“). Nec
dětských zájemců
lování byl znatelny
na druhé vodě
převažovali o
odchovanci. ▪ ▪ ▪
tého Václava
místo vody v
na jednodenní ak
Praze. Prohlédla
torické centrum
lezla si na lezecké

▪ ▪ První říjnovou sobotu se na orienťák Škadoku podařilo přilákat (a neztratit tam) i mladší oddílové účastníky. ▪ ▪ ▪ Podzimní sraz byl opět v Kácově, tradiční kost vybojoval Oliver s kuřetem na medu. Sraz byl poměrně komorní a zejména jsme postrádali akceschopné kytaristy. ▪ ▪ ▪ Jednu
ovali „deskohraní“
ovém centru. ▪ ▪ ▪
em byl alchymis-
ala podzimáková
áku jsme byli na
Stříbra, částečně
kolech. ▪ ▪ ▪ Na
běhlo podvečerní
ku. ▪ ▪ ▪ 12. lis-
ky na družinové
, aspoň jednoden-
stopadu jsme byli
pravách (Tygřata
Babiččině údolí,
ápisy z výprav se
chtělo. ▪ ▪ ▪ Tradici
ík) udržel Robin
n. Trénovali celý
u toho překonali
dlouho jako oni
lo nevydržel J. Ale
lifikační hranici
kilometrů. Pro
příští rok jsme
dohodli po-
sun termínu
na půlku října
(mezi srazem
a podzimákem).
▪ ▪ ▪ Guláš-
Mikuláš proběhl
tradiční podobě
odích u Karlova
stu, předcházel
u rychlošípácký
kec a pak stejně
motivovaná hra
na Malé Straně.
Počasí i guláš by-
ly vynikající▪ ▪ ▪
Tygřata, nejmladší
dílová družina,
odělala jen změnu
í. Složení Tygřat
dětí se co měsíc
ikladný popis by
ku. K uzávěrce to-
ružina tyto členy:
(nová členka, jež
a.), Vtip (než začal
vyprávět vtipy, byl
ík.), Už („Už tam
Jáchym tak často,
), Pavián (Paviána
nepřeslechnete.),
e jsem takovej
š), Marino, Lukáš
l sice jenom jedno,
o, chudák Matěj.).

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává **TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org**. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: **sup@vysehrad.org**. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foťák & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!